OCTAVIAN SĂRBĂTOARE

SIMBOL GETO-DACIC
DE PE POARTA SANCTUARULUI
DE LA SARMISEGETUZA

PE CALEA LUI ZAMOLXE

TREZIREA STRĂBUNILOR

First published in Australia in May 2009 by
Sarbatoare Publications, Sydney, NSW
For other publications SEARCH 'Octavian Sarbatoare' at
National Library of Australia: http://www.nla.gov.au/
sarbatoare@hotmail.com

Copyright (Drept de Autor) © 2009 and subsequent years by Octavian Sărbătoare (Australia). Această lucrare este copyright (are drept de autor). Autorul dă dreptul ca lucrarea să fie publicată, copiată şi distribuită, integral sau parțial, în orice formă, cu condiția să rămână nemodificată şi dreptul de autor (copyright) şi autorul să fie menționate.

Australian National Library Cataloguing-in-Publication entry:

Sărbătoare, Octavian.
Pe Calea Lui Zamolxe : Trezirea strămunilor

ISBN 978 0 9803392 8 4.

I. Title.

859.335

Typeset by Sarbatoare Publications
Corectare text: Ileana Speranța Baciu

Pe coperta a patra: Imaginea chipului regelui Decebal sculptată pe Columna lui Traian

Octavian Sărbătoare

Pe Calea Lui Zamolxe

Trezirea strămoșilor

Colecția Deceneu

Sarbatoare Publications
Sydney

Prefață

Prezenta lucrare beletristică face trecerea tematică a scrierilor mele dinspre proza indianistică înspre cea de factură zamolxiană, în care tradiția hindusă se îmbină cu cea a moştenirii zamolxiene, prezentă la strămunii daco-geți şi existentă încă în arealul carpatin.

Similitudinile de idei dintre hinduism şi zamolxianism sunt cele caracteristice religiilor primare ale umanității în care simbioza existențială om-natură joacă un rol esențial.

Tema cărții reia idei mult discutate de românii de azi care îşi doresc renaşterea unei spiritualități autohtone. Prezint o lume reflectată şi revelată în a cărei realitate plauzibilă poporul român îşi descoperă rădăcinile sufleteşti.

Octavian Sărbătoare, 2009, Sydney, Australia

Cap. 1

Proiectul Deceneu

Este începutul lunii martie 1997. Mă aflu într-un aşram din statul indian Bihar unde am ocazia să citesc cartea *Daksha, God's Country* a lui Nicolae Miulescu. Autorul, inginer hotarnic, face paralele îndrăznețe între toponimia locurilor din România şi nume care apar în miturile indiene. Inferă faptul că în vechime, pe vremea geto-dacilor şi în timpurile mai vechi, ar fi existat o conexiune strânsă între ei şi populația care s-a aşezat ulterior în India.

Rămân gânditor la argumentul scriitorului, dar reţin ideea legăturii spirituale dintre India şi România. De aceasta am devenit conştient în anii 1980 atunci când am cunoscut-o la Bucureşti pe profesoara de origine indiană Amita Bhose.

În această călătorie una din ţintele mele turistice este Benares, unde îmi propun să ajung pe la mijlocul lunii martie 1997. Vreau neapărat să adaug Varanasi, cum este numit oficial acest oraş, la periplul meu indian început în luna decembrie 1996. Benares-ul este considerat printre cele cu mare faimă spirituală în India; se spune că pe meleagurile sale, zeul Shiva şi-a „lăsat" corpul în sensul că a părăsit conştiința lumească în favoarea celei a sferelor înalte spirituale.

Ajuns în oraşul sfânt doresc să aflu cât mai multe despre aspectul său religios. Aproape zilnic mă aflu pe *ghat-uri*, zonele de îmbăiere ale hinduşilor, acolo unde au loc unele practici purificatoare. Deşi par o „spălare" la propriu, ţinta lor este în esență spirituală, cea de înălțare a conştiinței. Prin urmare ritualurile au semnificație cathartică.

Este ora prânzului când merg, ca de obicei, să iau masa într-unul din micile restaurante din împrejurimi. Astăzi aleg un local nou. Vreau să mănânc o porție de *dal* cu o turtă *nan*, apoi ceva dulce. După aceea îmi voi continua plimbarea prin zonă.

Aşezat la masă mă bucur când ospătarul apare prompt. Mă priveşte atent… sunt un client nou… şi turist străin. Îşi notează comanda şi curios nu se poate abține să nu mă întrebe:

- *Sir*, din ce țară sunteți?

De obicei, în astfel de situații, spun că vin din Australia. Acum, nu ştiu de ce, îi spun că sunt din România.

- România, România, repetă el. Mai avem un client din România.

- Nu mai spune! Un român pe aici?

- Da, *sir*. Este chiar domnul de acolo, îmi arată el un bărbat aşezat la o mică distanţă de mine.

„Eei, nu se poate, un alt român se află aici în Benares!?" îmi zic.

Mă ridic de la masă hotărât să-l cunosc.

- Bună ziua!

- Bună ziua! răspunde el deosebit de surprins. Iată ce întâmplare! La asta nu mă aşteptam: un alt român în Benares!

- Precum vedeţi. Vin totuşi din Australia, nu din România.

- Bun sosit, domnule! Dar luaţi loc, luaţi loc! mă invită el cu entuziasm. Numele meu este Florin. Florin Şoimariu.

- Sunt bucuros să vă cunosc, domnule Şoimariu. Eu sunt Cezar Augustin.

Noul meu cunoscut este un om între două vârste. De talie medie, dar bine legat, are trăsăturile feţei blânde, dar puternic conturate, fizionomia unui bărbat cu voinţă de fier.

- Abia aţi fost servit, constat eu privind la bucatele aburinde din faţa lui. În curând va sosi şi mâncarea mea.

Într-adevăr, nu trece mult timp şi apare chelnerul aducând cele comandate de mine.

- Deci... din Australia, spune interlocutorul meu. Suntem aici doi români veniţi din direcţii diferite care se întâlnesc... în India... la Benares. Ce poate să însemne o astfel de aranjare a destinului?

- Poate sunt superstiţios… dar evenimentul acesta trebuie să aibe o semnificaţie deosebită… Nu credeţi?

- Rămâne... să o descoperim.

Mulţumiţi de prânzul delicios ne îndreptăm către *ghat*. Este timpul să ne cunoaştem mai bine.

- Domnule Şoimariu, ce v-a adus aici la Benares? încep discuţia.

- Haide să ne spunem pe nume, Florin şi Cezar. Augustin este numele de familie, nu?

- Da. De acord. Numele meu mic este Cezar. Deci ce te aduce la Benares, Florine?

- Văzduhul Carpaţilor! râde el vesel.

- Văzduhul Carpaţilor, aici... pe lângă Himalaya?

- Întocmai.

- Explică-mi, te rog!

- Eu sunt din zona Făgăraşului. Port în mine sufletul munților Carpați.

- Interesant. Şi eu sunt născut în Carpați, la Braşov.

- O întâlnire de pomină!

- Ce legătură are sufletul Carpaților cu Himalaya?

- În Carpați hălăduiesc spiritele strămbunilor noştri. Ştiai?

- Te referi la geto-daci?

- Exact. Şi cred că este vremea ca acele suflete să revină în oameni. Cunoşti practica focului la hinduşi, *yajna*?

- Ooo, da! Am participat la multe ritualuri de acest gen, nu numai în India, dar şi în Australia.

Florin spune ceva, în timp ce îşi îndreaptă privirea către cer, ca şi cum ar mulțumi Lui Dumnezeu.

- Dumnezeule, Zamolxe, Îți mulțumesc, îngână el.

- Mulțumeşti zeului geto-dacilor aici... în India?

- Dar unde om bun, decât la Benares? Este locul unde avem acces direct la o nouă conştiință de sine. Nu?

Spusele lui Florin mă trezesc la o nouă realitate.

- Prin urmare, ce suflete doreşti să chemi?

- Pe cel al lui Deceneu! îmi răspunde el cu seriozitate.

- Mărturisesc că mă uimeşti. Nu-mi imaginam că te afli în India pentru chemarea sufletului lui Deceneu. De ce tocmai Deceneu?

- Este sufletul Marelui Preot al geto-dacilor. Precum ştii, în credința lor, sufletul nu moare. Avem de-a face cu un suflet sacerdotal unic. Deşi, în timp, el poate îmbrăca multiple forme corporale. Ei bine... pe acela vreau să-l chem să se întrupeze... sufletul lui Deceneu!

Vorbele lui Florin mă lasă fără glas. După un timp întrerup tăcerea spunându-mi gândurile deschis şi cu voce tare.

- Cum ți-a „răsărit" în minte această idee? Să chemi sufletele strămbunilor geto-daci?

- Oooo, ar fi multe de spus, dar voi puncta numai ceea ce este esențial. Pentru mine totul a început în copilăria petrecută în munții Făgăraş. Eram uimit de influența lor asupra mea, de intensitatea cu care trăiam pacea lăuntrică acolo. Mi-am dat seama de comuniunea dintre noi după ce am cutreierat prin țară, la şes. În copilărie bunica mea îmi spunea că pe vârfurile munților sunt sufletele unor oameni. Ştia şi ea de la strămbunii ei.

- Credințelor populare transmise din generație în generație.

- La noi românii crezurile moştenite de la geto-daci au supravieţuit în timp. Suntem un popor norocos. **Neamul nostru şi-a păstrat rădăcinile**.

- Spune-mi, te rog, cum vei proceda, Florine? Ce ai întreprins până acum?

- Sunt încă în faza de proiect, numit PROIECTUL DECENEU. Aici, la Benares, aşteptam un semn de acolo, „de sus", ceva care să mă convingă că pot demara. Şi astăzi a venit... te-am cunoscut pe tine.

Se lasă tăcerea. Suntem purtaţi de gânduri.

- Într-adevăr, există o şansă extrem de mică să întâlneşti un alt român în India, îi mărturisesc lui Florin. Chiar dacă treci pe lângă el nu-l recunoşti şi poţi crede că este un turist oarecare. Întâlnirea noastră nu poate fi decât un semn al providenţei. Ce vom face în continuare?

- Deci mi te alături!! exclamă Florin entuziasmat. Acum nu mai sunt singur. Slavă Lui Dumnezeu!. Cât mai stai în India?

- Plec la începutul lunii mai.

- Ce bine! Avem timp destul. Eu voi părăsi India în aprilie… Va trebui să mergem în Munţii Himalaya pentru a împlini acolo ritualuri ale focului.

- Dar de ce nu le putem face aici în Benares?

- Nu au efectul dorit.

- De ce?

- Am anumite convingeri personale, care numai în timp vor putea fi verificate dacă sunt adevărate. Eu cred că sufletele unor geto-daci au părăsit Carpaţii găsindu-şi sălaşuri în Himalaya. Care suflete deosebite se află prin aceste locuri şi care au rămas încă în Munţii Carpaţi?... Nu ştiu! Dar de un lucru sunt sigur: **Sufletul lui Deceneu nu este în Carpaţi, ci în Himalaya**. Dacă ar fi fost în Carpaţi, noi românii, până astăzi am fi reînviat cu vigoare în credinţa ancestrală. Dar precum ştim nu este aşa. Deşi anumite datini vechi s-au menţinut, totuşi ele sunt ţinute sub ochiul atent al creştinismului.

- Ce rol va avea Deceneu? mă arăt curios.

- După ce îl trezim pe Marele Preot al geto-dacilor, tot ce va urma este ca mişcarea unui bulgăre care colectează zăpadă, din ce în ce mai multă, pe măsură ce se rostogoleşte. El, Deceneu, va face ca sufletele geto-dacilor să revină în număr mare în oamenii care trăiesc şi vor trăi în România şi Republica Moldova, cu alte cuvinte... să se întoarcă la matcă.

- Ai gânduri mari! Proiectul tău este de mare anvergură. Cât timp crezi că poate lua împlinirea lui.

- Zeci de ani, în mod cert. Treptat, sufletele străbunilor vor fi din ce în ce mai numeroase şi vor înlocui pe cele străine rădăcinii noastre strămoşeşti. Din fericire, credinţele geto-dacilor există încă în tradiţiile populare ale românilor. De acolo putem porni pentru regenerarea neamului nostru.

- Ceea ce ţi-ai propus este deosebit şi interesant. Pentru un om obişnuit un asemenea proiect ar părea fantezist. Foarte bine! În altă ordine de idei, îmi pare rău că acum trebuie să plec. Dacă vrei ne întâlnim diseară pe la ora 7 la acelaşi restaurant? îi propun lui Florin.

- Bine.

Revin la hotel. Dacă stau să mă gândesc bine, la analiza lui Florin, logica lui este impecabilă. De-a lungul timpului s-au umbrit părţi din filoanele native spirituale, atât cel geto-dacic, zamolxianismul, cât şi cel roman, prezente pe teritoriul Daciei de la extinderea imperiului roman peste acele pământuri. În ciuda acestui fapt rădăcina geto-dacică este prezentă cu vigoare în credinţele populare româneşti.

Către seară merg la întâlnirea cu Florin.

- Ce vom face în continuare? îl întreb în loc de bun găsit.

- Mâine plecăm în Himalaya, dacă eşti pregătit! mă anunţă el cu hotărâre în glas.

A doua zi dimineaţa Florin soseşte la hotelul meu. Este echipat potrivit pentru drum lung, poartă în spate un rucsac cu cadru.

- Vom avea nevoie de haine groase acolo la munte, îmi spune el.

- Am câte ceva, dar voi cumpăra şi altele pe parcurs.

După rezolvarea formalităţilor părăsirii hotelului, suntem gata să pornim către gară. Pe drum Florin îmi expune planul său:

- Va trebui să ajungem la Delhi de unde cu un avion vom merge la Kullu în statul indian Himachal Pradesh. Este acolo o zonă muntoasă numită Valea Zeilor. Întreaga suprafaţă a statului Himachal Pradesh este cunoscută în scripturile hinduşilor sub numele de Pământul Zeilor, *deva bhumi*. Acolo se află sufletul Marelui Preot Deceneu!

Ajunşi la Delhi mergem direct la o agenţie de voiaj şi ne procurăm bilete de avion pentru a doua zi. Înnoptăm în oraş la un hotel.

Avionul, în care ne-am îmbarcat, este mic şi scârţâie din toate încheieturile, dar îşi îndeplineşte serviciul. După o oră şi jumătate aterizăm pe aeroportul Bhuntar situat la aproape 12 km de Kullu. De

acolo cu un taxiu ajungem la Kullu, de unde îmi cumpăr haine groase de lână. Luăm apoi un alt taxiu cu care urcăm către Manali. Cam la jumătatea distanței dintre Kullu şi Manali, la aproximativ 12 km, este Raison Valley, locul nostru de destinație. Autovehicolul ne lasă chiar la recepția complexului Nature Notes Resort. Parcă am fi fost aşteptați, obținem imediat cazare.

În martie, pe aceste meleaguri, vara abia începe, deşi în climatul temperat este sezonul de primăvară. Zăpada s-a topit pe coline, dar vârfurile sunt acoperite de nea. Este timpul când apar turiştii, în număr mare, atraşi de frumusețea şi puritatea locurilor.

Căbănuțele pentru turişti au o poziție minunată, sunt situate chiar pe malul râului Beas. De o parte şi de alta le împrejmuiesc munții tăiați de matca râului. Instalați fiecare în cabana proprie, ne petrecem prima noapte răcoroasă prin aceste părți de lume.

A doua zi ne trezim devreme. Dorim să vedem răsăritul soarelui. Este impresionant să priveşti cum soarele se iveşte de după crestele Himalayei, cea mai înaltă regiune muntoasă de pe planetă.

După micul dejun ieşim să explorăm împrejurimile. Valea Zeilor este aşezată la picioarele culmilor semețe ale munților Himalaya, ei înşişi denumiți Lăcaşul Zeilor. Înspre înălțimi se văd planând vulturii himalayeni, stăpâni ai cerului.

- Zona nu-şi dezminte numele, îmi spune Florin pătruns fiind de admirație. Iată piscurile Himalayei, Paradisul Zeilor. Dintr-un astfel de loc mi-am dorit să demarez Proiectul Deceneu.

- Simt că renasc printre aceste măreții, îi mărturisesc.

- Vom porni ritualul focului pe 21 martie când în emisfera nordică are loc echinocțiul de primăvară. Până atunci avem timp să ne pregătim. Trebuie să găsim persoanele care să participe alături de noi.

- Vom urma *yajna* tradițională hindusă?

- Oarecum. Dar va fi mai mult un ritual ale focului sacru ca la geto-daci.

- Cuuuum? Ce spuuui? Nimeni nu a mai aprins focuri în Carpați, în scop de venerare, de multe secole. Nu ştim practic în ce constau astfel de practici.

- Nu-i chiar aşa. Ciobanii carpatini au păstrat cultul focului dacic. Partea de ritual, cea care invoca divinul, s-a menținut în memoria colectivă sub diferite forme. Nu ştim acele incantații vechi, în schimb avem astăzi... balade şi poezii.

- Baladele populare româneşti? În Himalaya? Nu-mi vine să cred!

- Exact. Prin ele vom atrage sufletul lui Deceneu retras aici în Valea Zeilor.

În zare văd semeția crestelor îmbrăcate în zăpadă. Înțeleg cum o astfel de privelişte grandioasă ne poate impresiona şi şlefui mintea. Mă gândesc la geto-daci... la dârzenia acestor oameni... la măreția Carpaților ce le-a cizelat sufletele de-a lungul timpului... la Marele Preot Deceneu.

- Cunoaştem numele unor geto-daci celebri, Decebal, Dromihete, Burebista, dar nu putem fi siguri că ele sunt cele originare; limba veche s-a pierdut. Cum putem fi siguri, de pildă, că pe Deceneu îl chema astfel?

- Nu avem intenția de a reînvia limba geto-dacă, nici că este posibil, precizează Florin. Acele vremuri sunt apuse. Noi, românii, putem face ca spiritele acelor oameni să revină în noi ca suflete. Filonul spiritual al geto-dacilor poate astfel ieşi la suprafață.

Sunt idei înălțătoare! Florin îşi continuă viziunea:

- Reînvierea sufletelor geto-dacilor nu înseamnă că tânjim după un trecut idilic la care vrem să revenim. Proiectul Deceneu îşi propune să creeze o nouă bază a civilizației românilor. Cum va evolua o astfel de cultură dacoromânească? Numai viitorul ne poate arăta! Esențial pentru noi este faptul să pornim bine, să formăm structura, pe care se va sprijini şi dezvolta edificiul ce va fi construit treptat de către generațiile viitoare. Avem un mare potențial. Dumnezeu nu ne-a lăsat niciodată, dar inițiativa refacerii unui drum spiritual propriu trebuie să pornească de la noi.

Simt că îmi cresc aripi. Îi mărturisesc:

- Ai reuşit să mă însufleţeşti. Zbor în al nouălea cer ascultându-te.

- Mai întâi va trebui să găsim locul pe care să aprindem focul sacru dacic, Focul Lui Zamolxe. Vom porni cu recitarea baladei Miorița. În ea este zugrăvit sufletul geto-dacului, ilustrat în ciobănaşul carpatin.

Ne apropiem de râu şi trecem cu privirea peste întreaga suprafață ce ne înconjoară.

- Cred că cel mai bun loc este chiar aici lângă râu, alege Florin.

După-amiază suntem amândoi preocupați cu alcătuirea unei echipe care va participa împreună cu noi la *yajna*. Căutăm grupuri de indieni. Ne alăturăm lor şi bem împreună *masala,* ceaiul iute indian. Printre ei cunoaştem un localnic, pe Dele. Din vorbă în vorbă îi explicăm planul

nostru. El este încântat şi se oferă să ne ajute prin participarea la ritualul focului sacru. Îi arătăm locul ales de noi pentru desfăşurarea ceremoniei.

- Foarte bine, ne spune Dele. Eu şi soţia mea Naina participăm bucuroşi la *yajna*. Vom veni însoţiţi de câteva persoane dornice de a fi alături, ne asigură el cu bunăvoinţă.

- Mulţumim, zice Florin. Ne întâlnim cu toţii în acest loc cu puţin timp înainte de răsăritul soarelui.

A doua zi dimineaţa ne trezim mai devreme. Avem pregătite şi lemnele de foc. Le-am strâns ieri după-amiază. Îmbrăcaţi gros, cu haine de lână, luăm cu noi cele necesare şi ne îndreptăm spre malul râului.

Dele şi soţia sa, însoţiţi de persoanele promise, sunt deja prezenţi la locul de întâlnire. Câţiva au adus lemne ca ofrandă. Le vom arde în focul sacru *yajna*. Toţi ştiu că doar un combustibil lemnos de bună calitate poate să fie folosit la evenimentele de factură sacră, ca cel al nostru.

- Acest moment al dimineţii este cel mai potrivit pentru ceea ce vom întreprinde, ne spune Florin. Ritualul focului trebuie început înainte de mijirea soarelui la orizont. Va fi încheiat după ce discul solar este bine vizibil pe cer. Ne va lua cam o jumătate de oră.

În afară de Dele şi Naina sunt prezente încă şase persoane: două femei, două tinere şi doi băieţi. Cu Florin şi cu mine suntem cu toţii zece participanţi. Dele dă câteva instrucţiuni indienilor grupului, apoi suntem toţi atenţi la ceea ce avem fiecare de făcut.

Naina deschide cutiuţa cu pudra roşie *kumkum*. Aplică rând pe rând, tuturor celor prezenţi, un punct roşu între sprâncene, acolo unde este considerată că se află *Ajna Chakra*.

Suntem toţi în picioare, cu faţa către rugul pregătit, aşteptând răsăritul soarelui. De acum ştim ce avem de făcut. Florin va recita balada Mioriţa, având astfel funcţia de preot zamolxian, preot deceneu. Eu, cu grupul de indieni vom repeta în cor un singur cuvânt: Deceneu. Tuturor participanţilor Florin ne spune să ne gândim intens la o dorinţă personală, o *sankalpa*. Această cerere, supusă voinţei zeilor, urmează ca în viitor să fie împlinită prin puterea devoţiunii noastre către ei. Zeii vor asculta cererile noastre duse către ei prin mijlocirea focului sacru. Pe parcursul desfăşurării ritualului, toţi cei prezenţi, putem alimenta focul cu lemne şi vreascuri.

În scurt timp se lasă liniştea. Marele moment a sosit. Florin dă semnalul pornirii ritualului spunând în româneşte:

- Să aprindem focul zeilor carpatini aici în Himalaya!

Cu gesturi sigure se apleacă şi menține flacăra unui chibrit aprins în mijlocul vreascurilor. Se iveşte o limbă plăpândă de foc.

- Iată cum debutăm, spune Florin cu vocea plină de emoție. De la această flacără firavă se începe regenerarea unui întreg popor, neamul românesc. Dedic acest ritual al focului sacru dacic Lui Zamolxe.

Intonăm *mantra* Zeului Zamolxe. Luăm ca model vestita *mantră* hindusă *Om* creând *mantra* specifică *zam*. Grupul cântă: *zaaaaaaammm*. O singură intonare ne ia 15-20 de secunde. Executăm astfel trei rostiri cu o scurtă pauză de câteva secunde între ele.

Apoi Florin porneşte cântul baladei pe fondul sonor creat de noi prin pronunțarea numelui Marelui Preot geto-dac, Deceneu. Fiecare cuvânt ne ia 3-4 secunde: De-ce-neeeu, De-ce-neeeu, De-ce-neeeu...

Florin deapănă faptele mioritice. Din când în când punem vreascuri şi lemne pe focul care de acuma s-a întețit.

Visez cu ochii deschişi. Mă văd în munții Carpați rezemat de bâta ciobanului şi înconjurat de oile păscând. Văd apoi siluete de geto-daci, aşa cum îi ştiu de pe Columna lui Traian şi din cărțile de istorie. Apar din toate direcțiile şi se adună în jurul unui foc imens.

Florin este acum la a treia recitare a baladei. Ajunge la final, la momentul nunții cereşti a ciobănelului: *că la nunta mea s-a ivit o stea, c-am avut nuntaşi brazii, păltinaşii, preoți munții mari, păsări lăutari, păsărele mii şi stele făclii!*. Privesc crestele munților Himalaya. Pe deasupra noastră se văd planând vulturii himalayeni. Ritualul se încheie cu pronunțarea a trei *mantre zam*.

- Garuda, Garuda, spune Dele arătând vulturii care la altitudine mare zboară în cercuri largi chiar deasupra capetelor noastre.

- *Deva*, *deva*, adaugă tot el, vrând să spună că zeii se manifestă în acei vulturi.

Florin radiază bucurie din toată ființa. **Proiectul Deceneu a debutat aşa cum şi-a dorit.**

Înainte de a ne răspândi fiecare la treburile proprii, Dele îi invită, pe cei din grupul prezent, să participe la *yajna* şi a doua zi.

- Este extraordinar ce ni se întâmplă, îi spun lui Florin. Avem soli de acolo, din cer. Dele i-a numit pe vulturi, *deva*, adică zei.

- Mi se confirmă credința că spiritul Marelui Preot Deceneu era pe unul din acei munți înalți. Prin ritualul nostru el a intrat în sufletul unui vultur. A putut să vadă în acest fel ce se petrece aici şi de ce a fost chemat.

- Florine, mă uimeşti! Ce va urma... numai Zamolxe ştie.

Ne retragem la hotel. Ziua ne-o petrecem citind. Florin are cu el studiile făcute de Densuşianu, Eliade, Vulcănescu şi alți cercetători ai mitologiei române şi timpurilor geto-dacilor.

- Am observat că ai schimbat cuvintele Mioriței, îi spun lui Florin. În versiunea ta, tovarăşii ciobănelului, mândru, tras ca prin inel, nu vor să-l omoare, ci... să-l însoare. Măicuța lui caută să-l însoare şi ea, dar cu o băciță care lui nu-i place. În rest totul este de vis, nunta lui în câmp de mohor la care, din lipsă de nuntaşi obişnuiți, participă întreaga natură: brazii, păltinaşii, păsărelele care sunt lăutarii, preoții care oficiază sunt munții. Concordă cu crezul tău că spiritele marilor inițiați sunt pe munți. Nunta ciobănelului s-a prelungit în noapte astfel că stelele au luminat bolta. În acest context stelele pot fi luate ca surse de ghidare, arătând un drum spiritual.

- Interpretarea ta este corectă. Am dorit ca Miorița mea să fie veselă. De altfel sunt multiple variante ale baladei, dar toate subliniază aceeaşi simbioză existențială dintre ciobănaş şi natură. Aşa văd eu zamolxianismul dezvoltat până în zilele noastre.

Seara îl întâlnesc pe prietenul nostru indian Dele. Vreau să-mi relateze câte ceva despre zeii acestor locuri. Numele dat ținutului, Valea Zeilor, are o adâncă semnificație. Mai întâi îmi spune despre el:

- Sunt originar din Valea Parvati. Satul meu, Malana, se găseşte la peste 2500 metri înălțime pe malul râului cu acelaşi nume, la aproape 25 km de aici. Comunitatea noastră este izolată, legendele spun că ne tragem din soldații lui Alexandru Macedon veniți pe aceste meleaguri. Nu ne asemănăm cu oamenii altor grupuri din împrejurimi. Vorbim limba Kanashi, deosebită de toate celelalte din zonă.

- Am auzit ceea ce se spune despre voi. Ştiu şi că oamenii din aşezările de aici cred în unul sau în mai mulți zei sau zeițe care le patronează viața. Voi la Malana ce zeu adorați?

- Zeitatea la care ne închinăm se numeşte Jamlu. Originea ei se pierde în timp. Reprezentarea fizică a zeității este animată de un spirit al înțelepciunii despre care noi credem că poate intra în oameni şi transmite mesaje.

- Zeul Jamlu! Numele sună apropiat de *mantra* folosită de noi, *zam*.

- Într-adevăr. Vă mărturisesc că această asemănare m-a făcut să mă ofer să vă ajut.

- Spune-mi mai multe despre Valea Zeilor, îl rog pe Dele.

- Se spune că în Himalaya, în Valea Zeilor, cerul este deschis către cei de sus, încât omul poate chema orice suflet pe care doreşte să-l întrupeze. Noi credem că astfel de spirite pot coborâ în oamenii pe care îi numim *gurr*. Pe vâfurile munților sunt spiritele zeilor şi zeițelor care uneori vin sub formă de vulturi. Ritualurile focurilor, *yajna*, cum le numim în India, au rolul de a chema spiritele care ascultă dorința, *sankalpa*, celui sau celei care le venerează, şi apoi o împlinesc cum ştiu ele că este mai bine.

- Cât de răspândită este *yajna* prin aceste locuri?

- Foarte mult. Se spune că la Kullu, numit Kulantpitha în textele religioase, locuia înțeleptul Shringi, vestit şi pentru că a condus *yajna* regelui Dasharatha. Se povesteşte în epopeea *Ramayana* că acel eveniment a creat posibilitatea naşterii zeului Rama şi a fraților săi. Prin invocarea zeului Vişnu, la acea *yajna,* o parte a spiritului său a intrat într-un om, în Rama. Am spus anterior ce pot face spiritele.

- Aveți credințe foarte interesante. Dar tu, împreună cu soția, de ce ați părăsit satul natal?

- Lucrăm temporar aici. În Malana oamenii sunt foarte săraci. Dar curând ne reîntoarcem pe meleagurile noastre.

- Mulțumesc Dele, am aflat multe de la tine. Ne întâlnim iarăşi mâine dimineață.

A doua zi facem pregătiri similare. Eu voi conduce ritualul. Aleg ca text poezia *Eu nu strivesc corola de minuni a lumii* a lui Lucian Blaga. Voi recita fragmente din poezia *Luceafărul*, a lui Mihai Eminescu.

Ieşim din cabane şi ajungem la locul ştiut. Mi-am pregătit o coroniță de creguțe verzi pe care mi-o aşez pe cap. Din nou Naina, soția lui Dele, pregăteşte pudra roşie *kumkum*. O aplică apoi, rând pe rând tuturor, între sprâncene, ca un punct roşu.

Focul este aprins. În rolul meu de conducător al ritualului le amintesc celor prezenți să-şi aleagă o dorință personală. Ea va fi transmisă spre împlinire cerului prin intermediul focului sacru. Am şi eu dorința mea către Dumnezeu: *Zamolxe, Te rog să dai viață Proiectului Deceneu*. Este aceeaşi pe care am cerut-o şi ieri.

- Închin acest ritual Zânei Zânelor, îi anunț pe cei prezenți în românește și în engleză.

Intonăm iarăși de trei ori *mantra zam*, apoi încep recitarea pe rând a poeziilor: *eu nu strivesc corola de minuni a lumii și nu*... Încet, ritmic, versurile care m-au fascinat în anii de liceu sunt recitate de trei ori. În surdină audiența pronunță neîncetat numele Deceneu.

Astăzi participanții sunt mai vioi. Deși prezentul foc ritual îl numim geto-dacic, practic esența modului nostru de execuție este aceeași cu cea a hindușilor, doar cuvintele diferă.

Vulturii himalayeni fac iarăși volute largi pe deasupra capetelor noastre, dar de data aceasta zboară mai jos. Am încheiat ritualul. Naina, soția lui Dele, se apropie de mine și îmi mărturisește:

- Noi, oamenii de pe aici, avem întruchipări ale zeilor și zeițelor noastre în idolii pe care îi păstrăm și cu care mergem mereu la sărbătorile locale. Cea a zeului dumneavoastră, Deceneu, unde este?

- Naina, Deceneu nu este zeu, ci a fost un mare inițiat, un fel de *gurr* cum spuneți voi, al unui popor care a trăit cu peste 2000 de ani în urmă. Noi credem că spiritul lui a poposit aici în Himalaya și se manifestă acum ca suflet într-unul din acei vulturi care planează acolo sus pe cer. Pe măsură ce aceste practici *yajna* sunt împlinite, prezența lui Deceneu se va manifesta, din ce în ce mai vizibil, mai aproape de noi. Am aflat de la Dele, ieri, despre credința voastră, că astfel de spirite pot intra în oameni. Deceneu poate fi numit zeu din punctul vostru de vedere, dar pentru noi el este un Mare Preot, un fel de brahman suprem. Zeul nostru se numește Dumnezeu sau Zamolxe.

- Jamlu. Mi-a spus Dele că numele zeului dumneavoastră seamănă cu cel al zeului nostru.

- Într-adevăr. Este ceva de care putem ține seama. Cercetări se pot face în viitor pe o astfel de temă. Noi, eu și Florin, suntem din acele părți ale lumii de unde au venit strămoșii voștri, macedonenii și grecii lui Alexandru Macedon.

- Chiar și semănați cu noi, spune ea uitându-se la mine și la Florin.

Dele reamintește grupului său că mâine, la aceeași oră, vom continua ritualul, apoi ne răspândim cu toții la treburile noastre.

Reveniți la cabane îl rog pe Florin să îmi spună programul zilelor următoare:

- Ce vom mai face? Cât timp vom continua astfel?

- Depinde cum vor decurge evenimentele. Vom alterna între noi doi

conducerea ritualului. Mâine este rândul meu. Mă voi mai gândi ce text să folosesc.

În restul zilei cutreierăm împrejurimile. În continuarea dimineții mergem pe malul râului în sus spre Manali. După-amiaza schimbăm direcția umblând pe râu în jos către Kullu. Totodată adunăm şi pregătim lemne pentru a doua zi.

- Florine, ce vei recita sau cânta mâine?

- Va fi o surpriză.

- Abia o aştept.

În dimineața următoare, la aceeaşi oră, ne îndreptăm către locul de întâlnire. Dele, Naina şi grupul lor sunt deja prezenți, ca de abicei. Este surprinzător să constatăm punctualitatea acestor oameni, ştiind cât de rară este ea printre indieni.

Ritualul nostru începe ca de obicei. Naina ne înseamnă între sprâncene punctul cu pudra roşie *kumkum*. Apoi Florin le aminteşte tuturor să-şi pună o dorință în minte şi anunță scopul ritualului:

- Dedic această *yajna* Marelui Preot geto-dac Deceneu.

Florin recită în această a treia zi a ritualului poezii despre trecutul glorios al geto-dacilor. Arată dârzenia acelor oameni şi spiritul lor de dreptate. Pentru mine, care înțeleg limba română, tot ce aud este deosebit de înălțător.

Corul participă cu acelaşi sârg la momentele de extaz devoțional. Privesc cerul. Iată că vulturii himalayeni îndrăznesc să coboare doar la circa 100 de metri înălțime de noi, ceva neobişnuit pentru aceşti solitari ai înălțimilor. Deja a trecut mai mult de jumătate de oră şi ne apropiem de încheierea ritualului. Florin pronunță ultimele cuvinte… apoi se face linişte.

Deodată se petrece ceva neaşteptat. Privesc şi… nu-mi cred ochilor. Un vultur, aflat doar la câțiva metri, coboară în picaj chiar deasupra noastră. Îl atinge pe Florin cu o aripă… apoi se înalță iarăşi în văzduh. Spre surprinderea mea, această întâmplare nu provoacă panică printre colaboratorii noştri indieni. În schimb eu şi Florin suntem uluiți.

- Ce s-a întâmplat? Te-a rănit? îl întreb.

- Doar m-a atins cu aripa.

Văd că Florin are o scurtă convorbire cu Dele, după care grupul se dispersează. Ne retragem şi noi la cabane.

- Ce întâmplare extraordinară! îi spun lui Florin. Şi dintre toţi cei prezenţi vulturul te-a atins cu aripa doar pe tine.

- Cred că ai înţeles ce s-a întâmplat. Vorbeşte cu Dele.

În timpul zilei am ocazia să-l întâlnesc pe indianul nostru.

- Ce zici de cele petrecute? Oare de ce vulturul a coborât şi l-a atins cu aripa pe prietenul meu, după ce am înfăptuit *yajna* azi dimineaţă?

- S-a produs un transfer spiritual în corpul lui. A fost semnul că el a dobândit ceea ce şi-a dorit prin ritualurile înfăptuite aici.

- Prin urmare are în el sufletul lui Deceneu.

- Asta în mod cert! Vulturul i l-a transmis. Totuşi manifestarea sufetului nou în personalitatea amicului dumneavoastră nu se va produce imediat. Veţi vedea că vor trece săptămâni, chiar luni, până când calităţile sufletului absorbit vor putea fi vădit observate în el. Este nevoie de o adaptare a sufletului la noul mediu uman în care a descins, adică corpul şi mintea prietenului dumneavoastră.

- Acum înţeleg mai bine. Mulţumesc că m-ai lămurit, Dele.

Mă reîntorc la căbănuţele noastre şi îl întreb pe Florin despre programul nostru din ziua următoare.

- Va trebui să plecăm chiar mâine, îmi spune el.

- Ok. Cum crezi tu că este mai bine.

Înainte de plecare îi sugerez lui Florin să facem un cadou generos, o sumă de bani, ajutorului nostru Dele.

- Şi eu mă gândeam la asta. Sunt aşa săraci oamenii pe aici. Uite partea mea, pune şi tu cât doreşti.

Îi găsesc pe Dele şi Naina îndeletnicindu-se cu treburile lor. Mă apropii de ei şi le înmânez darul nostru. Cei doi privesc cu uimire şi nespusă bucurie, când la surpriza făcută, când înspre mine. Dele este foarte emoţionat.

- *Sir*, eu şi soţia ne întoarcem chiar mâine în satul nostru. Vă mulţumim pentru bunătate şi generozitate.

- Rămâneţi cu bine. Noi plecăm mâine la Kullu.

- Drum bun şi să vă vedem cândva la noi în sat, la Malana.

- Nu cred că voi putea escalada munţii până acolo. Rămâneţi cu bine. Zeul Jamlu fie cu voi!

- Şi Zamolxe cu dumneavoastră!

Ajuns din nou la cabane, ne aranjăm bagajele pentru plecarea noastră de a doua zi. Vom merge la Kullu cu un taxiu. De acolo vom

obține uşor bilete de avion de întors la Delhi. În acest sezon de vârf nu prea sunt călători care să părăsească zona turistică ce devine pe zi ce trece tot mai aglomerată.

În ziua ce urmează, de la Kullu zburăm cu avionul la Delhi.

Ce vom face mai departe? Florin va merge la Bombey. De acolo, în câteva zile, are avion spre Europa. Eu mă voi înapoia la Benares.

A fost o aventură extraordinară, aşa cum am şi crezut că va fi, dar aş vrea să ştiu cât mai multe despre focul sacru care poate fi închinat zânelor şi zeilor, acolo în România. Cer sfatul lui Florin:

- Ce izvoare pot consulta despre focul sacru dacic?

- Despre aceasta cel mai bine ar fi să vorbeşti cu profesorul Coriolan Bârnea din oraşul Făgăraş. El este cel care a studiat documentele istorice şi tezaurul folcloric românesc şi se preocupă de regenerarea spiritualității geto-dacilor. Tot el spune că religia geto-dacilor este încă vie. Cuvântul Dumnezeu, deşi folosit de către creştinii ortodocşi români de veacuri, desemnează de fapt un zeu „păgân". Etimologic, din limba latină, Dumnezeu înseamnă „stăpâne zeu", „doamne zeu". Cercetările îi aparțin profesorului Coriolan Bârnea. Dumnezeu este prin urmare echivalent cu termenul folosit de geto-daci, Zamolxe. Profesorul este persoana care m-a inspirat să vin aici în Munții Himalaya şi să demarez Proiectul Deceneu. Cât priveşte religia lui proprie... el spune că aparține celei zamolxiene.

- Coriolan Bârnea? Cum îl pot găsi?

- Toată lumea îl ştie în Făgăraş.

Ne-am notat deja adresele unde vom putea coresponda. La gară ne despărțim cu o îmbrățişare caldă.

- Dragă prietene, este fascinant ce mi s-a întâmplat în compania ta aici în India, îi spun. De acum sunt foarte curios ce va urma.

- Nici eu nu ştiu. Dar pot spune cu certitudine că Proiectul Deceneu a debutat cu succes.

Întors la Benares încerc o evaluare a celor petrecute alături de Florin Şoimariu. Proiectul Deceneu este o inițiativă extrem de temerară: regenerarea neamului românesc pe baze spirituale noi.

Intenționez ca la revenirea mea în Australia să iau imediat legătura cu Florin şi să aflu cum se derulează planul său acolo în România.

* * *

Cap. 2

Zamolxianism

Reîntors în Australia îi scriu lui Florin, cu lux de amănunte, ceea ce am mai făcut după despărțirea noastră de la Delhi şi îl întreb despre noutățile în desfăşurarea Proiectului Deceneu în România. Până la sfârşitul anului 1997 i-am tot scris pe adresa dată de el, dar nu am primit niciodată răspuns. Până la urmă am renunțat să îi mai trimit scrisori.

În decursul anilor ce au urmat am călătorit în India. Plecarea în România a fost mereu amânată. Decembrie 2004 şi tragedia valurilor uriaşe țunami m-au prins în India, deşi nu într-o arie afectată. În primăvara anului 2005 mă hotărăsc să merg în România pe timpul verii. Întâmplările petrecute în India în compania lui Florin îmi sunt încă vii în memorie. Trebuie neapărat să rezolv misterul întreruperii legăturii noastre.

Ajuns în România, după câteva zile de la sosire plec la Făgăraş. Am cu mine adresa dată de Florin.

De la gară iau un taxiu, ajung în fața blocului, intru în hol şi urc pe scări. Sun la uşa apartamentului. Uşa se deschide, în cadrul ei apare un domn. Este mirat să vadă în prag un necunoscut.

- Bună ziua. Caut un prieten. Se numeşte Şoimariu... Florin Şoimariu.

- Florin Şoimariu? Domnule dragă, persoana pe care o căutați nu locuieşte aici. Noi ne-am mutat în acest apartament acum 3 ani. L-am cumpărat de la un anume domn Gavrilă. Poate că cel pe care îl căutați a locuit aici înaintea celui de la care am cumpărat noi.

Rămân nedumerit şi dezamăgit. Cele ce aud mă iau prin surprindere. Vroiam neapărat să-l regăsesc pe omul care a pornit Proiectul Deceneu în Munții Himalaya.

- De altfel nu am auzit prin Făgăraş că ar locui în oraş cineva cu numele Şoimariu. Noi am veni aici din Alba Iulia, nu putem spune că ştim prea multă lume în Făgăraş. Dar dumneavoastră, dacă nu vă supărați, cine sunteți şi de unde veniți?

- Din Australia. L-am cunoscut pe Florin Şoimariu în India cu 8 ani în urmă. Atunci, imediat după ce am revenit în Australia, i-am trimis

câteva scrisori în România. Neprimind niciun răspuns, am renunțat, crezând că prietenul meu s-a mutat undeva.

- Nu ştim nimic despre amicul dumneavoastră.

Interlocutorii mei sunt foarte amuzați de întâlnirea lor cu mine. Sunt bine dispuşi, se pare că le-am stârnit curiozitatea.

- Ați vizitat India. Foarte interesant. Dar de ce nu intrați? intervine doamna cu amabilitate. Numele meu este Laura şi al soțului meu, Mircea. Familia Manea. Dumneavoastră?

- Cezar Augustin.

Poftit în sufragerie sunt invitat să iau loc pe unul dintre fotolii.

- Doriți un ceai? întreabă doamna.

- Cu plăcere, mulțumesc.

Domnul se aşază şi el într-un alt fotoliu alăturat.

- Suntem chiar amuzați de această întâmplare, îmi spune el. Deci domnul Şoimariu, pe care l-ați cunoscut în India, v-a dat această adresă.

- Este tot ce ştiu despre el şi Făgăraş. Mi-a menționat totuşi un nume, cel al profesorului Coriolan Bârnea, care ar locui aici în oraş.

- Ooo... pe profesorul Bârnea îl cunoaştem.

- Iată că totuşi există o legătură, le zic bucuros. Florin Şoimariu ştia ceva.

Încăperea ne este inundată acum de aroma suavă de busuioc. Gazda ne înmânează câte o ceaşcă de ceai fiecăruia.

- Auzi Laura, domnul a menționat numele profesorului Bârnea. Ştie despre el de la acel domn Şoimariu.

- Aaa! Da?

Ceaiul fierbinte ne transmite din căldura şi savoarea sa. Gazdele încearcă să-mi afle intențiile.

- Ce veți face în continuare? mă întreabă doamna Laura.

- Vreau să-l întâlnesc pe profesorul Bârnea. Sunt convins că dânsul va lămuri misterul dispariției lui Florin Şoimariu. Profesorul desigur că îl cunoaşte.

- Vă putem face noi legătura cu el, îşi oferă serviciile domnul Mircea.

- Ar fi minunat.

Ridică receptorul din furcă şi formează un număr la tastele aparatului. După o scurtă introducere îi explică profesorului Bârnea că domnul Cezar Augustin, venit tocmai din Australia, ar dori să-l vadă.

- Domnul Bârnea vă întreabă dacă puteți să-l vizitați într-o jumătate de oră. Stă destul de aproape de noi. Vă vom conduce.

- Da, desigur, îi mulțumesc.

În câteva minute suntem gata de plecare. Traversăm piața cetății. Pe drum domnul Mircea își motivează grabnica plecare, după ce vom ajunge la casa profesorului:

- Noi nu vom putea să fim în continuare cu dumneavoastră, mai avem nişte treburi de făcut. Doar vă ducem până acolo.

În circa 20 de minute ajungem la destinație. Intrăm în curtea spațioasă a unei case arătoase. Profesorul Bârnea este aşezat, la o masă de grădină, la umbra unui pom. Însoțitorii mei mă prezintă, apoi se scuză că nu pot rămâne şi pleacă imediat.

- Cezar Augustin din Australia? își începe profesorul dialogul. Eu nu cunosc pe nimeni prin acele locuri, mă întreb cum ați aflat dumneavoastră despre mine?

- Este o întreagă istorie, domnule profesor. Şi este legată de India.

- India? Asta-i culmea. Nu am nicio legătură cu India. Spuneți-mi vă rog ce știți?

- În India l-am cunoscut pe concetățeanul dumneavoastră Florin Şoimariu. Acolo el a demarat Proiectul Deceneu.

- Aaaa! Florin Şoimariu!?

Cu o mirare întipărită pe chip, își aduce aminte:

- Da, da. Cu ani în urmă am cunoscut persoana despre care vorbiți. Mi-a spus că fusese în India, dar nu a menționat nimic despre Proiectul Deceneu. Am aflat ulterior că el a părăsit Făgăraşul. Nu ştiu unde poate fi acum.

- Florin Şoimariu mi-a descris în linii mari studiile pe care le-ați făcut, cele legate de regenerarea religiei geto-dacilor.

- Domnule dragă, preocuparea asta a mea este adevărată. De mulți ani am un proiect personal legat de reînvierea tradițiilor strămoşilor noştri geto-daci. Dar vă spun că sunt foarte puține persoane cu care am vorbit despre cercetările mele.

- Florin Şoimariu mi-a făcut cunoscută credința dumneavoastră, faptul că susțineți ideea că religia geto-dacilor este încă vie.

- Afirm cu putere că aşa este.

- Tot Florin Şoimariu mi-a spus că Lui Dumnezeu Îi spuneți Zeul Dumnezeu sau Zamolxe.

- Întocmai. Etimologic, Dumnezeu înseamnă „stăpâne zeu”. Nu se

poate contesta faptul că este un apelativ pe care creştinii l-au preluat de la populația locală, la venirea lor aici, ci nu din filiera ebraică, aşa cum ar fi fost normal să o facă. Dumnezeu este un Zeu, acelaşi cu Zeul Zamolxe al daco-geților.

Convorbirea ne este întreruptă de soneria telefonului aflat în casă.

- Vă rog să mă scuzați, îmi spune profesorul Bârnea, în timp ce se ridică iute şi merge să răspundă la aparat.

Se întoarce repede şi-mi mărturiseşte cu regret:

- Domnule dragă, trebuie să întrerupem discuția noastră agreabilă. A apărut ceva urgent şi trebuie să plec imediat de acasă. Dacă mai rămâneți în Făgăraş, ne putem întâlni iarăşi.

- Pot sta câteva zile.

- Foarte bine. Puteți reveni mâine pe la aceeaşi oră?

- Desigur.

Părăsesc locuința profesorului Bârnea. Îmi găsesc cazare în oraş. A doua zi, la ora stabilită, mă înfățişez iarăşi la casa profesorului. Acesta mă aşteaptă în curte, este cât se poate de binevoitor.

- Să ştiți că sunt deosebit de uimit de evenimentele pe care le trăim amândoi. Veniți tocmai din Australia să mă întâlniți aici la Făgăraş. M-am tot gândit la discuția noastră de ieri. Sunt acum încredințat că în spatele a ceea ce ni se întâmplă există un scop cu mult mai înalt.

- Şi eu înclin să cred la fel. Totul pare cumva aranjat de o putere pe care nu o putem înțelege deocamdată.

- Sunt de acord cu ce spuneți, domnule Augustin. Doriți să mâncați nişte fructe? Am câteva pere în bucătărie.

- Da, vă mulțumesc.

Profesorul Bârnea se ridică de la masă. Intră în casă şi revine cu un platou plin cu fructe. Mă întreabă:

- Ați menționat ceva ieri despre Proiectul Deceneu. În ce constă?

Îi relatez profesorului toate cele întâmplate cu Florin şi cu mine în India, în Valea Zeilor.

- Este fascinant, nemaipomenit de interesant, îmi mărturiseşte.

Fructele parfumate şi zemoase ne creează o stare plăcută. Întâlnirea noastră l-a entuziasmat pe interlocutorul meu. Îmi face o propunere:

- Ce-ar fi ca în loc să folosim timpul pentru descoperirea urmelor lui Florin Şoimariu, care fireşte că trebuie să fie pe undeva, să aflăm mai degrabă de ce ne-am întâlnit noi.

- Sunt de acord. Aş dori mai întâi să continuaţi ideea începută ieri, despre Dumnezeu ca fiind zeu.

- Domnule dragă, precum spuneam, cuvântul românesc Dumnezeu este numele zeităţii supreme, pe care populaţia locală daco-romană îl folosea. Etimologic este format din două cuvinte latine, *domine*, care înseamnă stăpân, în invocarea adresată lui, iar cuvântul zeu provine de la *deus*. Deci, „stăpâne zeu". Nu se poate contesta ideea că Dumnezeu se referă la zeu, nicidecum la numele Creatorului folosit în iudaism, acela fiind Iehova. Unele grupări creştine folosesc apelativul Iehova, pentru a arăta legătura lor intrinsecă cu iudaismul, ca să sublinieze că este vorba de acelaşi Creator.

- Zamolxianismul va folosi deci apelativul Dumnezeu.

- Desigur. Nimeni nu poate monopoliza cuvântul. Oricine poate să-l utilizeze, însă noi zamolxienii credem că este nume de zeu. În zamolxianism se pot folosi ambele nume. Atunci când zeităţii supreme i se spune Dumnezeu, avem numele Lui folosit de populaţia romanizată a Daciei. Când I se spune Zamolxe ne conectăm la rădăcinile geto-dacice. Iudeo-creştinii, cred eu, ar fi mai apropiaţi de rădăcinile religiei lor dacă ar folosi numele Iehova, cel la care se închina cel mort pe cruce. Dar desigur că nimeni nu le poate impune ce termen să utilizeze pentru denumirea divinităţii în care cred. Eu sunt de religie zamolxiană, numesc zeitatea supremă atât Dumnezeu, cât şi Zamolxe.

- Este extrem de interesant ce spuneţi domnule profesor. Să trecem acum la religia geto-dacilor. Există surse din antichitate, precum şi de mai târziu, care tratează acest subiect. Putem oare reconstitui o religie după astfel de documente? În ce stadiu vă găsiţi cu cercetarea?

- Domnule dragă, vă înformez încă de la început că intenţia mea nu este de a reconstitui religia geto-dacilor, având ca bază astfel de informaţii, ci să o redescopăr, în forma în care se găseşte în prezent. Eu cred că de la ocupaţia romană a Daciei, credinţa geto-dacilor a continuat să evolueze, să se transforme, chiar dacă a fost pe parcurs estompată şi dominată de religia iudeo-creştină. Zamolxianismul este un fenomen foarte interesant. Sub forma credinţelor populare a continuat să facă paşi înainte, să crească, putem spune. Aceasta şi din cauza faptului că în creştinismul românilor s-a folosit numele Zeului Dumnezeu, nu cel original al tradiţiei ebraice, care, cum spuneam, este Iehova. Astfel s-a facilitat continuarea parţială a practicilor religioase

existente înainte de venirea creştinismului pe teritoriile locuite în prezent de români.

- Susţineţi ideea că o religie poate continua şi încă evolua fără să se manifeste prea mult la suprafaţă.

- Într-adevăr, eu cred că aceasta s-a întâmplat cu zamolxianismul.

- Ce documente vă susţin teoria?

- O bază documentară din trecutul istoric în cazul nostru este mai puţin folositoare pentru a reconstitui religia. Baza mea este practică, culege date din realitate. Cercetez cu atenţie credinţele populare, le conceptualizez, apoi ajung la anumite concluzii. Un fapt trebuie spus clar de la început: nu doresc să reconstitui religia geto-dacilor aşa cum exista în antichitate, ci să o scot la suprafaţă pe cea păstrată în sufletul neamului românesc. Cu alte cuvinte fac o operaţie de extragere a zamolxianismului din tradiţiile populare ale românilor. Este drept, fac comparaţii uneori cu ceea ce ştim de la cei care au scris despre acest subiect în trecut. Dar, în ultimă instanţă ceea ce contează este religia contemporană, nu ceea ce s-a scris din antichitate până în prezent despre ea. Cercetarea scrierilor lui Herodot, Platon, Strabon sau a altor autori mai târzii, înclusiv creştini, despre geto-daci, Zamolxis sau Zalmoxe (cum mai este El numit) şi cultul religios al acelui popor este interesantă, dar informaţiile lor sunt de multe ori contradictorii. Acea lume despre care scriau ei, cu mai multă sau mai puţină obiectivitate, nu mai există. Nu ne interesează decât ca mărturie istorică. Mă concentrez în schimb pe cele scrise de cercetătorii români în ştiinţele sociale, care au identificat zamolxianismul ca fiind prezent în tradiţiile populare ale românilor. Susţin, ca mulţi dintre ei, că în crezurile populare se poate descoperi sufletul zamolxianului timpurilor de azi.

- În ce stadiu vă găsiţi? Când aţi început practic cercetările?

- Din tinereţe m-a interesat tradiţia strămoşească a românilor. Dar, din 1997 încoace, am avut un fel de revelaţii în această direcţie. După întrevederea scurtă, din acelaşi an, cu prietenul dumneavoastră Florin, ceva parcă s-a întâmplat. De-a lungul timpului am purtat discuţii cu mulţi creştini din grupări diferite. Toţi susţineau că ceilalţi creştini sunt eretici, deoarece nu acceptă crezul lor specific. Acest fapt este un paradox, deoarece opiniile creştine sunt construite în jurul aceluiaşi set de idei, aflate în scripturi. Am analizat pe toate părţile cele expuse de ortodocşi, catolici şi grupările creştine protestante şi neoprotestante.

Fiecare-i părtinitor cu tabăra sa, crezând că numai ei posedă adevărul şi salvarea.

- E straniu că această confuzie se menţine încă de la începuturile creştinismului şi a fost menţinută cu trecerea timpului. Există o continuă dezbinare între credincioşii aceleiaşi religii care ne pune pe gânduri.

- Exact. După aceea, tot în acel an, am avut ocazia să particip la o sărbătoare populară, o nedeie. Am cunoscut acolo un ţăran. Îl chema Gligor, un nume care se foloseşte mai des la românii din Ardeal. De la acel om simplu am aflat despre câteva credinţe populare deosebite. Îmi amintesc chiar o vorbă de-a lui: „Noi, domnule, avem credinţa noastră, că sufletele celor duşi de pe această lume sunt vii undeva. Ele se întorc în oameni dacă le chemi" spunea el. Revenit acasă, după acea întâlnire, am încercat să îmi dau seama de substratul ideilor ţăranului Gligor. Aceasta m-a hotărât să încep studiul sistematic. An de an am acumulat informaţii. Pe parcurs mi s-a adeverit convingerea că acele credinţe populare româneşti formează un întreg mod de viaţă autentic, reprezintă o religie, în toată puterea cuvântului, care coexistă sincretic cu ideile creştine în actualul creştinism ortodox românesc. Dar să revenim la zamolxianism.

- Sunt deosebit de curios să aflu amănunte. Ce se poate spune de pildă despre Zeul Suprem Zamolxe şi panteonul zamolxian?

- Aş începe mai degrabă cu panteonul, apoi voi schiţa cum apare Zamolxe ca Zeu Mântuitor. În primul rând trebuie spus faptul că noi, în credinţele populare, avem zâne şi zei. Zăii cum spun mai ales ţăranii. Zeii şi zânele sunt anumite spirite. Manifestarea lor poate fi considerată dintr-o perspectivă masculină şi feminină. Etimologic, cuvântul zână provine de la numele Dianei, zeiţa fertilităţii la romani. Este o divinitate strâns legată de natură, fiind şi protectoare a femeilor. Această zeiţă este epitomul care a generat pleiada de zâne în tradiţiile românilor. Numele Diana a dat naştere la figura centrală a folclorului românesc, Sânziana, care practic provine de la Sancta Diana, adică sfânta zână. În acelaşi fel regăsim motivarea existenţei celorlalte zâne.

- Vă referiţi la credinţele în Zâna Florilor, Zâna Apelor, Zâna Ploilor, Zâna Zorilor şi alte spirite ale căror existenţă explică relaţia omului cu natura?

- Întocmai. Se ştie despre ele din credinţele populare. S-ar putea elabora o întreagă teorie a zânelor şi zeilor, un proiect la care lucrez în

prezent. Esențială este legătura lor cu natura. Zeitățile populare nu sunt adorate în genul în care sunt adulați sfinții, ele se află într-o simbioză existențială cu oamenii care cred în ele. Aşa cum ați remarcat avem Zâna Florilor, Zâna Apelor, Zâna Ploilor, Zâna Zorilor şi alte zâne, câte una pentru fiecare fenomen al naturii personificat cu gingăşie de către om. Aceste entități, spirite le putem spune, reprezintă partea pozitivă a manifestării naturii. De pildă Zâna Florilor este cea care ne bucură cu frumusețea şi mireasma florilor, aducând în noi trăirea iubirii, a armoniei mentale şi a sănătății. Zâna Apelor ne încântă cu răcoarea apelor, ne purifică prin folosirea apei pentru spălat, ne hrăneşte prin a bea apă, ne armonizează mental ascultând susurul unui izvor. Zâna Ploilor înlesneşte recoltele bogate, răcoreşte aerul şi hrăneşte vegetația, aducând abundență. Zâna Zorilor ne întâmpină în zori sub forma aerului proaspăt, dând astfel vigoare faptelor ce vor urma în timpul zilei. Cât priveşte Zâna Zânelor, ea este paragonul acestor entități spirituale, un fel de mamă cosmică având paralele în marile tradiții mitologice cu marile zeițe. Ea este partenera feminină a Lui Zamolxe şi prin El a lui Dumnezeu.

- Pe când Dumnezeu în creştinism este singuratic.

- Paradoxal, este adevărat. Îndrăznesc să spun că în zamolxianism Dumnezeu, prin Zeul Zamolxe, este într-un parteneriat cu Zâna Zânelor, mama cosmică pe care o putem numi ca principiu existențial Domnazâna. Un astfel de echilibru este susținut de viața însăşi, zeitățile participând la simbioza existențială om-natură într-un mod logic şi rațional. Este adevărat că şi în creştinism s-a încercat portretizarea puterii feminine prin Maica Domnului, dar aceasta nu a adus parteneriatul natural masculin-feminin integrator. Acest fapt continuă să genereze dispute extreme, unele grupări creştine realizând fisura şi încercând să repare „țesătura" prin ordinarea femeilor în clerul bisericii. Deşi în creştinismul ortodox nu se manifestă acest aspect la suprafață, precum este cazul în catolicism sau protestantism de pildă, un astfel de curent reformator poate erupe în viitor. Raționalitatea îşi va spune cuvântul şi în această privință. Pe când în cazul zânelor noastre nu avem astfel de probleme; omul se raportează la frumusețea naturii, căreia i se atribuie de cele mai multe ori un gen feminin de zeitate, o zână.

- Ce frumos vorbiți. Îmi amintiți de plăcerea cu care ascultam poveştile cu zâne în copilărie. Şi acum îmi place să le ascult, dar

totodată realizez raţional frumuseţea acestor concepte. Există o logică a manifestării zeităţilor, care reprezintă de fapt ordinea şi frumuseţea, armonia în natură, precum este cazul zânelor.

- Exact. Cele discutate până acum se referă la înclinaţia pozitivă a unor spirite. Pe de altă parte avem însă şi partea negativă. Această negativitate trebuie înţeleasă ca dezordine, formând practic un dualism cu celălalt aspect, cel de ordine. Întregul concept de zâne şi zei, ca aspecte pozitive, face parte din dualitatea ordine-dezordine. Pe partea de dezordine sunt ielele şi rusaliile care se opun zânelor, şi zmeii care se opun zeilor. Făt-Frumos este spiritul pozitiv, zeul ca exemplu paradigmatic de erou popular al românilor. Acest dualism este intrinsec manifestării, vom avea întotdeauna partea pozitivă şi partea negativă prezente în ceva existent material. Aceasta se întâmplă deoarece niciodată perfecţiunea nu poate fi atinsă, totdeauna va exista o predominanţă a unei parţi în defavoarea celeilalte. Dezordinea nu poate dispare deoarece este însăşi baza conceptuală pe care se sprijină ordinea, fiind practic reversul ei. Reciproc este tot atât de valabil. Priviţi cosmosul cum se manifestă în dualismul ordine-dezordine. Tot astfel se întâmplă în tot ceea ce întreprindem în viaţa noastră marcată de dualismele bine-rău, plăcere-durere, deci de ordine şi dezordine sub multiple forme.

- Vă rog să dezvoltaţi mai mult conceptul despre partea dezordinii, acea manifestare reprezentată prin iele şi rusalii, pentru genul feminin, şi zmei pentru cel masculin.

- Aici ideile sunt în opoziţie faţă de cele spuse despre ordine. Dezordinea poate genera răul de care ne ferim, deoarece poate produce durere. Reprezentarea dinamicii durerii este dată de manifestarea spiritelor negative despre care am menţionat. Omul are frică de dezordinea ce îi aduce durere, dar poate accepta dezordinea mai pasivă, precum sunt delăsarea, inactivitatea, abandonul, lenea. Dar dezordinea poate fi şi agresivă. Se spune despre iele, de pildă, că pot face rău celor care le văd. Zmeii sunt şi ei de aceeaşi parte a manifestării negativităţii, participarea lor este de a creşte cumva dezordinea, deci entropia socială, prin distrugerile şi relele care le sunt atribuite. Chiar se spune în popor despre cineva care este presupus făcător de rele: „Ce-ai mai făcut, zmeule?”. Aceste idei sunt considerate crezuri religioase deoarece sunt marcate de credinţa în spirite.

- Care este geneza spiritelor care predispun la ordine, dezordine şi gama de fapte ce intră în aceste categorii filosofice?

- În primul rând spiritele au caracteristicile ce se atribuie naturii. Florile, apa, soarele, pădurea, valea, muntele şi toate celelalte forme sau aspecte din natură ni se dezvăluie prin însuşirile lor proprii pe care le ştim din experienţa simţurilor. O religie bazată pe aceste realităţi materiale capătă contur numai atunci când mintea le crede ca având impact asupra vieţii omului. Din această perspectivă putem spune că spiritele zeităţilor sunt conceptualizate de om, deşi ele în esenţă au natura lor proprie. Această interacţiune om-natură creează religia, care ia în seamă aspectele de ordine şi dezordine prezente în acţiunile desfăşurate în cadrul ei. Există o continuă dinamică a influenţării şi condiţionării reciproce om-natură. Omul participă la ea generând mai mult sau mai puţin conştient raporturi cu natura în feluritele circumstanţe ale vieţii sale. Oamenii trăind pe lângă păduri conceptualizează spiritele pădurii, cei locuind pe lângă ape pe cele ale apelor, cei de la munte pe cele ale munţilor. Şi aşa mai departe.

- Să revenim la frumuseţea tradiţiilor noastre populare. Ce spuneţi despre zei?

- Dragobetele, de exemplu, este zeul iubirii sărbătorit primăvara odată cu revenirea naturii la viaţă. Omul participă la renaşterea „de afară", reînnoindu-şi energiile interioare odată cu surplusul energiei solare ce irupe în această perioadă a anului. Se spune printre români: „Dragobetele sărută fetele!" Obiceiul Caloianul este practicat pentru aducerea ploii, fiind o invocare a cerului, a zânei ploilor de a se îndura de oameni şi a le trimite ploaia.

- Cum veţi crea legătura trecutului daco-getic cu prezentul de factură religioasă?

- Prin cultul focului. Dacii aveau multiple divinităţi cărora li se închinau. Dar aspectul dominant al acestor practici este legat de cultul focului, existent până în zilele noastre. Ciobanii carpatini venerează focul în jurul căruia se strâng să depene poveşti, să facă planuri sau să cânte. Ei bine... aceste manifestări sunt închinate Lui Zamolxe, chiar dacă oamenii nu sunt conştienţi de aceasta. Practica focului sacru a ţinut zamolxianismul în viaţă. Balada populară Miorița cred că a avut un aport substanţial, de-a lungul secolelor, la perpetuarea spiritului care animă sufletul neamului românesc.

- Acum, după ce am discutat despre zâne şi zei, ce îmi puteți spune despre Zeul Zamolxe, Zeul Dumnezeu.

- Zamolxe este în primul rând mijlocitorul dintre Dumnezeu şi oameni. Precum se spune din antichitate, Zamolxe a cutreierat lumea, aducând cu el înțelepciune înaltă pentru poporul său. El a învățat tainele sufletului, pe cele ale minții şi pe cele ale materiei de la filosoful antic grec Pitagora, căruia Zamolxe i-a fost învățăcel. Reîntors la neamul său, astfel instruit, Zamolxe a fost divinizat de popor încă din timpul vieții Sale. Exemplul Lui este paradigmatic. Atingând mântuirea, starea prin care un suflet, aflat încă într-un corp uman, se uneşte cu cel al Lui Dumnezeu, Zamolxe a fost eliberat din constrângerea materiei. Atunci când spunem că Zamolxe este Dumnezeu, este în sensul că sufletul Lui a devenit una cu cel al Lui Dumnezeu. Dar, ca persoană individuală, ne raportăm la omul Zamolxe, acel mijlocitor care a devenit Mântuitor prin cunoaşterea căii eliberării spirituale pe care ne-a arătat-o şi nouă celor care vrem să o urmăm.

- Cum participă Zeul Zamolxe la intermedierea legăturilor cu divinitatea?

- Sunt câteva idei care se desprind cu claritate. Deşi Zeul Zamolxe se găseşte în cer, mai precis spiritul Lui se află acolo, manifestarea Lui către colectivitatea oamenilor se face prin divinități, adică prin zâne şi zei, care Îl reprezintă aici pe pământ. Cât despre aspectele negative, precum sunt ielele şi zmeii, ele reprezintă proiecția din universul Lui Dumnezeu (care ca existență este în esență neutru şi reflectiv) către lumea oamenilor, a dezordinii. Important de reținut, dacă ieşim din abstractizarea dată de ideile ce definesc natura divinității, este faptul că cei care se închină la Zamolxe primesc ordinea, iar cei care se complac în dezordine au parte de dezordine. Ideea puerilă a existenței diavolului ca persoană este nonexistentă în zamolxianism. Considerând existența zânelor şi zeilor, a zeităților care au un nume, putem spune în acest sens că zamolxianismul este politeist, dar şi monoteist prin existența zeității supreme, Dumnezeu şi a unui Mântuitor, Zamolxe care Îşi deleagă funcțiile altor divinități, zânelor şi zeilor, prin care Dumnezeu se proiectează în lumea materiei. Avem de-a face cu transcendența care în acest fel este mereu prezentă în natură. Aici este întreaga frumusețe a zamolxianismului.

- Poate oare Zamolxe să revină printre oameni?

- Desigur, atunci când spiritul Lui este chemat. Prezența Lui este vădită în focul dacic al Lui Zamolxe, focul sacru al lumânării, torței sau rugului. Focul devine sacru atunci când este conştientizat ca atare în mintea celor care participă la ritualul Focului Lui Zamolxe. Atunci omul este în contact direct cu Mântuitorul Zamolxe şi poate să-I spună ce doreşte pentru viața-i. Cu alte cuvinte, Zamolxe, prin expresia Lui materială, adică focul sacru, este mijlocitor între oameni şi Dumnezeu. Rezultatul nu se manifestă prin minuni, aşa cum se crede în alte religii, acele presupuse fenomene care sfidează legile naturii, ci ca inspirație dată celor care cer o favoare la Focul Lui Zamolxe.

- O atare explicație este foarte rațională.

- Întocmai. Cum natura are legile ei, tot aşa şi spiritul are legile lui. Mintea, în acest caz, exprimă planul intermediar dintre spirit şi materie. Prin mintea sa omul primeşte inspirația dată de spirit pentru a rezolva probleme din lumea materiei. Spiritul ia forma sufletului, atunci când se manifestă în om. Deci universul conştient răspunde rațional la dorințele materiale, exprimate prin aspirația mentală în prezența focului sacru, vehiculul ce face transferul dorințelor către lumea spiritelor, de unde soluțiile se întorc în lumea materiei prin medierea percepției mentale. Zamolxianismul este rațional în abordarea celor trei tărâmuri existențiale: spirtual, mental şi material. Nu degeaba se spunea în antichitate că în credințele geților cele trei planuri trebuiesc considerate într-o întrepătrundere deterministică. Atunci când se foloseşte vindecarea sufletului prin expunerea ochilor, care sunt oglinda sufletului, la lumina focului sacru, procesul de vindecare porneşte şi în planurile mental şi fizic.

- Deci simpla îndreptare a privirii ochilor către lumina focului sacru este îndeajuns pentru a porni un proces de spiritualizare a omului, fapt care are consecințe în toate cele trei planuri arătate anterior. Prin urmare, chiar şi bolnavii, fizic pot resimți beneficiile Focului Lui Zamolxe.

- Întocmai. Practica de bază în zamolxianism este cultul focului sacru. Cei care vor să-şi vindece sufletul, să-şi lecuiască mintea sau să beneficieze de alinarea suferințelor fizice pot să aprindă focul sacru, privindu-l fără efort. Adică nu au nevoie de concentrare, ci de o stare de pace mentală care permite focului sacru să activeze spiritul din om. Se pot rosti şi rugăciuni, pentru o direcționare a împlinirii dorințelor. Desigur că sunt limite pentru planul fizic, intervenția medicilor în

cazurile potrivite profesiei lor este cea mai bună. Zamolxianismul este o credință a spiritului, a cărui optimizare generează rezultate pozitive şi în planurile mental şi fizic, dar religia nu substituie ştiința. Sunt doctori specializați care rezolvă eficient cazuri de dezordini fizice, adică accidente sau diferite boli. Pentru planul mental sunt psihologii şi psihiatrii. Focul sacru este în primul rând o expresie a ordinii date de spiritul transcendent al Lui Dumnezeu care se manifestă sub formă de foc sacru dat ca învățatură practică străbunilor noştri daco-geți de Zamolxe Mântuitorul. Se spune că Zamolxe a primit această învățătură de la Hestia, zeița focului. Aceasta înseamnă că Zamolxe Însuşi a obținut inspirația mântuirii fiind în prezența focului sacru. Beneficiile ce se obțin prin practica Focului Lui Zamolxe sunt neprețuite.

- Domnule profesor, cine sunt cei care pot fi numiți zamolxieni astăzi?

- Sunt mulți, chiar dacă ei nu realizează apartenența lor la acest crez. Toate aspectele practice ale zamolxianismului prind vitalitate atunci când suntem conştienți de spiritele naturii, ale zeităților, adică ale zânelor şi zeilor. Aceasta implică o stare mentală superactivă, atentă. Prin aceasta se crează o conceptualizare a mediului înconjurător ca fiind viu şi conştient în sensul că posedă o potențialitate la care ne raportăm în mediul în care trăim. Atunci când cineva reuşeşte să trăiască o astfel de stare mentală de trezire, se poate spune că este inițiat în misterele zamolxiene, este un înțelept al acestei spiritualități. Oricine urmează aceste practici poate fi numit zamolxian sau zamolxiană prin virtutea aderenței la ideile aceastei credințe.

- Cele înfățişate de dumneavoastră sunt o speranță înălțătoare. Mă întreb ce perspective are această credință ancestrală la români.

- Evoluăm în această direcție. Este rădăcina noastră spirituală, sunt adâncurile sufletului care ne definesc ca popor. Pe aceste temeiuri vom construi sanctuare, vetre de cult, altare şi temple, aşa cum vor dori zamolxienii în viitor.

- Vă mulțumesc domnule profesor. Am reținut atât de multe idei încât am nevoie de timp ca să le asimilez temeinic.

Profesorul Coriolan Bârnea mi se adresează:

- Cât mai stați în România, domnule Augustin?

- Am un sejur scurt, doar până la sfârşitul lunii iunie.

- Poate ne vedem iarăşi anul viitor, dacă reveniți.

- Vă voi vizita negreşit când vin în România.

- V-aş ruga ceva. Cine ştie cum este viaţa omului? Să scrieţi despre cele discutate cu mine. Vreau să rămână ceva generaţiilor viitoare. Deşi sunt convins că zamolxianismul va triumfa în cele din urmă pe aceste pământuri. Cele vorbite cu dumneavoastră, făcute cunoscute publicului, vor ajuta împlinirii Proiectului Deceneu despre care mi-aţi vorbit. Poate cândva veţi da de urmele lui Florin Şoimariu cu care aţi pornit în India prima pagină a proiectului, trezirea spiritului Marelui Preot Deceneu.

- Vă promit. Sper să ne întâlnim cu bine şi anul viitor.

- Aşa să ne ajute Dumnezeu... Zamolxe.

Este timpul să mă despart de profesorul Bârnea. Iată-mă însărcinat cu o misiune, o menire pe care nu o anticipasem atunci când am participat la demararea Proiectului Deceneu în India.

* * *

Cap. 3

Focul sacru

În anul 2007, în luna martie, sosesc iarăşi în Romania. Printre proiectele pe care doresc să le înfăptuiesc este şi o întâlnire cu profesorul Bârnea din Făgăraş. Vreau să aflu noutăți despre el şi progresul cercetărilor sale, zamolxianismul contemporan. Îmi propun ca la începutul lunii iunie să merg la Făgăraş şi să-i fac o surpriză.

Ajuns în gara Făgăraş iau un taxiu. Dau şoferului adresa unde să mă ducă şi în scurt timp sunt la destinație. Intrat în curtea cunoscută observ că peisajul este schimbat. Masa de grădină lipseşte şi în spate este o construcție nouă. Bat la uşă, îmi deschide o doamnă.

- Bună ziua! Îl caut pe profesorul Bârnea.

- Bună ziua! Profesorul Bârnea? Nu locuieşte aici. De unde aveți această adresă?

- Cu 2 ani în urmă domnul profesor locuia în această casă.

- Ce să vă spun mai mult? Nu am auzit de acest nume, Profesorul Bârnea, aici în Făgăraş? Este drept că m-am mutat în oraş doar anul trecut. Casa a cumpărat-o băiatul meu care a trebuit să plece cu serviciul la Cluj. Eu am vândut-o pe a mea din județul Teleorman şi cu banii luați pe ea băiatul meu a cumpărat această locuință. El a făcut actele. Nu ştiu cine este Bârnea. Nu vă pot ajuta cu nimic.

- Oricum vă mulțumesc doamnă. Voi merge să vorbesc cu o familie care îl cunoaşte.

După circa o jumătate de ora ajung la apartamentul familiei Manea, cei care m-au ajutat acum doi ani să iau legătura cu domnul Bârnea. Fără îndoială că Mircea şi Laura trebuie să ştie ceva despre el. Sun la uşă şi spre bucuria mea iese Mircea.

- Bine că vă văd, îi spun. L-am căutat pe profesorul Bârnea la adresa la care am fost împreună acum 2 ani. Nu mai stă acolo.

- Şi-a vândut casa şi a plecat la munte, mă lămureşte Mircea. Am auzit că locuieşte într-o aşezare acolo sus. Noi nu l-am mai întâlnit de acum doi ani de când v-am dus pe dumneavoastră la dânsul. Dar intrați, vă rog. Ne-am tot întrebat, ce mai faceți domnule Augustin?

Aspectul sufrageriei gazdelor mele este neschimbat.

- Vă fac un ceai, se oferă doamna Laura. Avem plăcintă cu zmeură.

- Vă mulțumesc.

Domnul Mircea este încântat de surpriza venirii mele.

- N-ați mai dat nici un semn de viață, îmi spune el. Aveam noutăți cu privire la domnul Florin Şoimariu. S-a mutat la Prislop.

- Prislop? Știu că acolo la mânăstire este îngropat părintele Boca.

- Întocmai.

- Extraordinară veste! Iată că l-am descoperit după ani şi ani.

- Noi nu l-am cunoscut. Domnul Gavrilă de la care am cumpărat apartamentul îl ştie. El ne-a spus unde poate fi găsit.

Doamna Laura aduce ceştile cu ceaiul aburind împrăştiind o aromă plăcută de busuioc.

- Am tot sperat să ne vizitați, îmi spune în timp ce aşează ceaiurile pe masă în fața noastră. De când ne-am întâlnit acum 2 ani, eu şi Mircea suntem peste cap băgați în spiritualitate. Am citit despre yoga şi felurite alte filosofii… suntem angrenați în practici personale…

- Este interesantă direcția în care ați evoluat, le spun. Şi mă bucur.

- Ce plănuiți în sejurul în România? mă întreabă domnul Mircea.

- Vreau să-l întâlnesc pe Florin Şoimariu... Să se mute la Prislop!? Este surpriza surprizelor.

Zăbovesc în compania gazdelor mele circa o jumătate de oră timp în care le povestesc despre Proiectul Deceneu.

- Ceva extrem de neobişnuit, se minunează doamna Laura. O astfel de idee pare incredibilă. Aducerea sufletului lui Deceneu în cineva!? Mă întreb cine este acel om?

- În mod cert sufletul lui Deceneu a intrat în Florin Şoimariu atunci când ne aflam acolo în India.

- Dacă este aşa, de ce nu mergeți la Prislop? Trebuie să-l găsiți. Este o localitate mică, propune doamna Laura.

Sugestia mi se pare foarte bună.

- Chiar aşa voi face.

Nu mai zăbovesc prea mult în compania familiei Manea. În aceeaşi zi revin la București. Mă pregătesc pentru excursia la Prislop. Iau un tren care trece prin Țara Hațegului, apoi ajung la Prislop. Întrebând din om în om aflu unde locuieşte Florin Şoimariu.

Casa mică, curată pe dinafară, este înconjurată de verdeață. La uşă mă întâmpină doamna Geta soția lui Florin. Îi spun numele meu şi motivul vizitei.

- Ce rău îmi pare că Florin este plecat la munte. Deci sunteți Cezar Augustin din Australia. Soțul mi-a povestit totul. Cred că se întoarce acasă în câteva zile. Mai puteți trece pe aici?

- Voi rămâne în Prislop să-l aştept pe Florin.

Revin după trei zile. Este aproape ora 11 dimineața când bat la uşa familiei Şoimariu. Doamna Geta mă întâmpină.

- Ați venit tocmai la timp domnule Augustin. Florin a sosit aseară.

Intru în casă şi în sfârşit îl văd pe omul cu care doresc să mă întâlnesc de atâția ani.

- A mai trecut un veac prietene indian, îi spun eu ca bun găsit.

- Cezar! Cezar! Ce surpriză! Doar un deceniu. Mi-a spus soția că eşti în Prislop. De altfel ştiam de la profesorul Bârnea că mă cauți. Îți voi spune mai târziu despre asta.

Ne îmbrățişăm călduros.

- Bine mă omule! Eu te caut de atâta vreme şi tu... dispărut, îl cert prieteneşte. Am fost şi la Făgăraş.

- Altfel nu mă puteai găsi.

- Te privesc cu admirație. Nu te-ai schimbat prea mult. Parcă fața îți este mai oțelită. Noi îmbătrânim, tu... întinereşti.

- Am umblat mult prin munți. De la întoarcerea mea în România, acum 10 ani, aceasta mi-a fost preocuparea principală.

- Din Himalaya... în Carpați!

- Exact. În felul acesta am continuat Proiectul Deceneu.

- Ard de nerăbdare să-mi povesteşti.

Soția, doamna Geta, ne serveşte cu ceai indian.

- Am rămas cu o slăbiciune pentru ceaiul iute indian, *masala*, se destăinuie Florin.

- Să-mi spui tot ce ai făcut de când ne-am despărțit în India.

Florin se aşează mai comod pe sofa. Îşi deapănă amintirile:

- Atunci, în anul 1997, am ajuns în România pe la începutul lunii aprilie. Revenit la Făgăraş îmi făcusem planul să plec să cutreier munții României. Dar mai întâi doream să merg la Prislop, la mormântul părintelui Arsenie Boca.

- La Prislop? De ce tocmai acolo?

- Pare paradoxal, dar vei vedea că am avut un motiv întemeiat.

- Nu-mi imaginez care poate fi.

- Să-ți explic pe larg. Actualul creştinism ortodox al românilor nu reprezintă acea religie venită din Grecia prin filiera slavilor de sud.

Este un sincretism unic prin faptul că diferă substanțial de creştinismul grecesc. Noi avem o îmbinare de idei creştine suprapuse peste un strat de credințe populare locale. Tradițiile noastre româneşti au fost întotdeauna puternice. Încă de la începutul pătrunderii pe aceste meleaguri creştinismul a creat o apropiere treptată de credințele locale. Cu alte cuvinte rămăşițe ale religiei zamolxiene şi parțial romane, au fost pe parcursul timpului înglobate în creştinismul ortodox românesc până în zilele noastre.

- Da, da, aşa este! Discuțiile mele cu profesorul Bârnea au cuprins şi această temă. Continuă, te rog.

- În acest sincretism religios ne întrebăm astăzi, pe bună dreptate, unde îi situăm pe preoții români ortodocşi şi pe călugări? În ce măsură servesc ei distinct, pe de o parte ortodoxismului clasic grecesc şi pe de altă parte tradițiilor populare ale românilor, adică acelei credințe care s-a numit în vechime zamolxianism?

- Iată dileme greu de rezolvat.

- Întocmai.

Doamna Geta ne întreabă dacă mai dorim ceai, o propunere pe care noi o acceptăm bucuroşi. Florin continuă:

- Am mers prin urmare la mormântul celui care a fost considerat, după moarte, sfântul zilelor moderne pentru românii ortodocşi. Părintele Boca nu este contestat în această privință.

- Ce legătură are el cu zamolxanismul? îl întreb foarte mirat.

- Foarte mare! Cunoşti vorbele lui celebre: „Va lua țara foc din Prislop!" Află că ele sunt o profeție. Ei bine, o atare afirmație are o semnificație pe care puțini au înțeles-o. Nu este vorba de faptul că se va produce o explozie de credință creştină ortodoxă, ci că acel foc, despre care vorbeşte el, este cel al religiei zamolxiene, care după cum ştim se bazează pe cultul focului. Țara se va trezi prin focul sacru al religiei zamolxiene, care o va cuprinde.

- Spusele tale mă uimesc. Deci, rostind acele cuvinte, prin părintele Arsenie Boca a vorbit zamolxianul, nu creştinul.

- Exact. Ai înțeles bine.

Sunt complet uluit de cele spuse de Florin. O astfel de interpretare a profeției sfântului din Carpați iese cu totul în afara aşteptărilor religioase ale creştinilor ortodocşi români. Florin continuă:

- Ca dovadă a spuselor mele sunt însăşi faptele ce se petrec pe arena credinței la români. De la moartea părintelui Boca, întâmplată

cu puțin timp înainte de revoluția din 1989, nu sunt deloc semne că țara ar lua foc din perspectiva creştinismului, ci mai degrabă din cea a credinței noastre vechi, zamolxianismul. Există o explozie de interes în această direcție: se scriu cărți, au loc întâlniri pe tema istoriei geto-dacilor, se țin congrese tematice, profesorii predau cu sârg elevilor istoria neamului. Omul spiritual, cât şi cel de rând, cheamă națiunea la reînvierea spiritualității geto-dacilor. De asemenea au avut loc noi descoperiri arheologice remarcabile.

- Am observat pe internet abundența acestor informații. Există nenumărate organizații care atrag atenția asupra frumuseților tradițiilor românești, credințele în zâne şi zei, colindele şi cântecele bătrânești, serbăm obiceiuri autohtone precum sânzienele, Dragobetele şi multe altele. Profesorul Bârnea mi-a făcut o expunere amplă.

Ceaiul nostru soseşte însoțit de prăjituri de casă. Mulțumim gazdei pentru bunătățile cu care ne alintă. Îi mărturisesc lui Florin:

- Nu încetezi să mă uimeşti, prietene. Şi aici ca şi în India.

Bem ceai şi mâncăm prăjituri.

- Spuneai că ai cutreierat munții României ca parte din activitățile Proiectului Deceneu?

- Mai întâi să-ți povestesc cum am cunoscut-o pe soția mea. Are legătură cu tot ce a urmat ulterior. Sosit la Prislop, pentru a demara Proiectul Deceneu în România, în fiecare zi mergeam la mormântul părintelui Boca. Aprindeam lumânare de la lumânare repetând în gând *mantra* folosită de noi în India, *zam*. Zilnic stăteam acolo ore întregi. Lumea care se perinda mai des pe la mormânt începuse să mă ştie. Treceam drept un creştin ortodox deosebit de credincios. Aşa am cunoscut-o pe Geta, care venea şi ea destul de des la mormânt, cu felurite cereri adresate sfântului. Ne-am împrietenit, i-am spus câte ceva despre mine şi India. La început a fost cam suspicioasă. Nu mai auzise de zamolxianism. Treptat a înțeles logica aspirației mele spirituale. Apoi ne-am căsătorit. Eu am vândut apartamentul din Făgăraş şi m-am mutat aici, la Prislop. Din când în când mai merg la mormântul părintelui Boca de unde am pornit rugul aprins al Lui Zamolxe. Îl consider pe sfântul din Carpați mai degrabă un înțelept zamolxian decât un sfânt creştin.

- Şi astfel ai fost liber să continui Proiectul Deceneu în România.

- Da. Cu banii luați de pe casa din Făgăraş şi încuviințarea soției.

- Cum ai procedat?

- Țara trebuia cumva să „ia foc” din Proslop, conform spuselor părintelui Boca. Am avut această idee clar în minte. De aici am pornit să cutreier munții căutând să ajung cât mai sus pe creste. Făceam focuri sacre dacice şi strigam numele Lui Zamolxe: Zaaamoolxeeeee! Zaaamooolxeeeeeee! Zaaamooolxeeeeeeeeeeee! În zonele cu ecou puternic reverberațiile erau înălțătoare. Am hălăduit astfel prin Bucegi, Ciucaş, Hăşmaş, Rodnei, Făgăraş, Cernei, Moeciu, Retezat, Ceahlău, Pădurea Craiului, Parâng, Țibleş, Vlădeasa, Țarcului şi alți munți. Uneori, acolo pe înălțimi, eram doar eu şi păsările cerului. Dar aprindeam focuri chiar şi la altitudini mai joase în depresiuni.

- Cu cine ai umblat?

- De cele mai multe ori mă alăturam unor grupuri de turişti. Pur şi simplu mă interesam unde merg ei şi îi rugam să-mi permită şi mie să-i însoțesc. Aveam echipament bun şi tot ce-mi trebuia. Acolo unde ajungeam, îmi vedeam de treburile mele, cele cu privire la focul sacru. Dar de obicei mi se alăturau şi ceilalți. Cântam ceva sau recitam balade sau poezii, aşa cum am făcut noi în India. Dar aveam şi cântece înregistrate. Explicam celor curioşi, de ceea ce vedeau, că urmez un ritual al focului şi pronunț numele zeului geto-dacilor, Zamolxe. Îi rugam să respecte ceea ce făceam şi să nu arunce niciodată gunoi în foc, deoarece acel foc era sacru şi se numea Focul Lui Zamolxe. Mulți dintre participanți au fost atraşi de practicile mele. Spuneau că le vor urma şi ei.

- Deci Proiectul Deceneu se manifestă cu vigoare chiar şi în prezent aici în România.

- Fără discuție.

- În ce stadiu te afli acum?

- Am cuprins cât am putut, dar desigur nu pot spune că am fost peste tot unde se poate călca cu picior de om. Uneori mergeam chiar şi de 2-3 ori în aceleaşi locuri care mă impresionaseră cel mai mult. Au trecut astfel 10 ani de când umblu prin munți. Soția a avut mare răbdare cu mine. Dar de acum nu voi mai hălădui. În această privință am încheiat. De acum rezultatele sunt clare şi vizibile.

- Spune-mi ceva despre trăirile pe care le-ai avut acolo în munți.

- Descrierea nu poate cuprinde realitatea trăită. Voi încerca totuşi.

Doamna Geta ia loc lângă noi să asculte. Florin povesteşte:

- Făceam uneori focul sacru pe platformele de unde se deschideau panorame neimaginat de frumoase. Pe măsură ce focul se întețea

strigam numele Zamolxe, dar şi altele glorioase ale geto-dacilor şi românilor. Reverberau munții de ecouri ca şi cum mi se răspundea. Îmi imaginam că sunt sufletele geto-dacilor şi ale eroilor neamului românesc care s-au trezit şi vorbesc. Atunci când un ecou se auzea întârziat credeam că s-au mai trezit şi alții, care abia atunci au putut să răspundă.

- Fantastic! Extraordinar!

- În locurile pe unde umblam trăiam o simbioză existențială cu natura. Conştientizam spiritele naturii, ale munților, ale pădurilor, ale râurilor, chiar şi ale pârâiaşelor. Pentru mine aceste trăiri erau întâlniri cu zânele şi zeii, aşa cum credeau prietenii noştri indienii din Valea Zeilor din India, că oamenii vieţuiesc alături de divinități. Toate spiritele naturii îmi erau vii. Încercam să percep mesajele pe care ele le transmiteau în orice moment.

- Ai avut experiențe de totalitate spirituală. Prin natura acestei țări suntem cu adevărat binecuvântați de Zeul Dumnezeu.

Florin se reazemă de spătarul scaunului mulțumit că mi-a făcut cunoscută evoluția Proiectului Deceneu.

- După cele relatate de tine am notat faptul că ai îmbogățit modul de a te adresa sufletelor străbunilor aici în România, în comparație cu ce am făcut noi în India.

- Într-adevăr. Am extins categoriile sufletelor pe care le chemam. Dacă în India ne-am concentrat pe cel al lui Deceneu, aici în România m-am gândit şi la eroii neamului românesc, depăşind astfel „granița" timpului geto-dacilor. Poporul român are o istorie bogată.

- Este deosebit de captivant ce ai realizat!

- Am colecționat cântece şi poezii care preamăreau timpurile de glorie ale lui Mihai Viteazul, Ştefan cel Mare, Avram Iancu... şi alți eroi ai neamului românesc. În munții Moldovei lăsam crestele să asculte imnurile înălțate lui Ştefan. Prin ele oamenii îl chemau să învie la Putna ca să aducă unirea Republicii Moldova cu România. În munții Apuseni era preamărit Avram Iancu, iar în Făgăraş Mihai Viteazul, cel care a unit primul țările române. Am adunat o antologie de poeți remarcabili. Ar fi prea mulți ca să îi citez.

- Înălțător! De-a dreptul magnific! Ce rezultate ai observat ulterior?

- Nu se poate contesta evidența faptică. În Republica Moldova de exemplu există o mare creştere a conştiinței naționale. Oamenii, în

ciuda îndoctrinării din timpul deceniilor de ocupație străină, se trezesc. „Suntem români!” spun ei şi cântă Hora Unirii.

- Ce sugerează aceasta?

- Sufletul lui Ştefan cel Mare a revenit. Este acum prezent în cineva. Evidența creşterii conştiinței naționale este de necontestat. Dar nu voi încerca să conving pe nimeni că Ştefan s-a întors deja, deşi oamenii aceasta doresc prin cântecele înălțătoare, care de cele mai multe ori te aduc la lacrimi.

- Ai plâns şi tu prin munți?

- Desigur.

- Dragă prietene, se poate spune că Proiectul Deceneu a reuşit. Țara „a luat foc din Prislop”, deşi ți-a luat un deceniu ca să o aprinzi spiritual peste tot. Vremea regenerării noastre a românilor, pe bazele religiei străbunilor geto-daci, a sosit. Zamolxianismul va triumfa.

Vibrația ce o simțim ne-a însuflețit peste măsură. Doamna Geta îşi şterge o lacrimă şi pleacă. În această stare de euforie îmi aduc aminte de profesorul Coriolan Bârnea. Îi spun lui Florin:

- L-am căutat pe profesorul Bârnea la Făgăraş. Am auzit că s-a retras în munții Făgăraş. Aşa-i?

- Întocmai. L-am întâlnit acolo.

- Oooo..., nu mai spune!

- Îți voi povesti. Dar mai întâi vreau să vorbesc cu Geta. Rămâi la masă cu noi.

Florin iese. Se întoarce iute.

- Masa este gata. Poftim la bucătărie.

Mâncăm în tihnă şi pace. Suntem aproape de terminarea mesei şi îi mărturisesc lui Florin:

- Ard de nerăbdare să aflu ce mai face profesorul Bârnea.

Revenim în sufragerie. Florin povesteşte:

- L-am întâlnit sus în Munții Făgăraş. A fost un eveniment parcă aranjat de o mână divină. S-a petrecut acum un an în timpul uneia din excursiile mele prin munți.

- Da. Zeul Dumnezeu are în grijă ca toate faptele importante să se întâmple la momentul potrivit.

- Ajunsesem destul de sus spre creste, când dau de o aşezare măruntă care pur şi simplu nici nu apărea pe hartă. Erau câteva case strâns adunate. Câinii m-au simțit şi au început să mă latre. Dintr-o casă iese un bătrân cu barbă bogată, aşa cum sunt mulți dintre

muntenii noştri. M-a privit atent şi... m-a recunoscut. „Florin Şoimariu?”. „Domnule profesor!” „Iată ce întâmplare! Poftim în casă. Pe unde umbli Florine? Te caută prietenul tău din Australia.” Apoi profesorul mi-a povestit multe.

- De ce s-a retras tocmai acolo?

- Vrea să-şi sfârşească zilele în munți. Spunea că, după ce corpul va muri, spiritul îi va rămâne prin acele locuri. Aşa se întâmplă de obicei cu preoții zamolxieni.

- Când l-am întâlnit ultima oară mi-a spus că lucrează la un proiect. Este vorba de o întreagă teorie a zânelor şi zeilor.

- L-a finalizaaat. Şi a depăşit cu mult această arie. A conceput un întreg testament al zamolxianismului. Să-ți arăt!

Florin se ridică şi revine cu un vraf de pagini scrise.

- Iată! spune şi mi-l înmânează.

Citesc pe copertă: *Cartea Lui Zamolxe*, autor Poporul Român.

- Oooo! Deci a conceput ceea ce românii caută de mult timp, baza religiei zamolxiene.

- Precum se vede.

- Ai afirmat că profesorul Bârnea doreşte să-şi sfârşească zilele în munți, deoarece aşa se întâmplă de obicei cu preoții zamolxieni. Ce vrea să însemne aceasta?

- Este o istorie de povestit. Află că în tinerețe profesorul Bârnea a fost preot ortodox. A avut ocazia să cunoască bine tradiția noastră strămoşească. Şi-a dat seama de aportul pe care religia populară a românilor îl are la creştinismul ortodox românesc. Ulterior a avut neînțelegeri cu superiorii lui deoarece înclina mai mult către spiritualitatea tradiției străbunilor, decât spre cea a creştinismului originar. A trebuit să părăsească clerul ortodox creştin. „Rebeliunea” lui, ca să zic aşa, a ieşit la suprafață treptat. Chiar el mi-a spus că de fapt preoții zamolxieni există printre cei creştini ortodocşi. Aceasta se întâmplă deoarece, de la pătrunderea creştinismului pe teritoriul Daciei romane, preoții zamolxieni au fost cooptați ca spiritualitate în creştinism. Practic întregul cler ortodox creştin românesc are natură dual㠄, fiind atât creştin cât şi zamolxian. El, profesorul Bârnea, a optat către a fi mai mult zamolxian, preot deceneu, aşa cum erau ei numiți din antichitate.

- Formidabil! Deci chiar şi clerul zamolxian există.

- Da. Dar, cel mai interesant este faptul că un cler deceneu este astăzi în curs de a se constitui independent. Vor urma şi alţii exemplul profesorului Bârnea şi se vor declara preoţi decenei. Conştiinţa zamolxiană este încă în curs de formare printre români. La început preoţii decenei nu vor avea destui oameni cărora să le slujească la temple, altare şi sanctuare zamolxiene. Dar timpul va arăta că zamolxianismul va triumfa.

- De necrezut! Proiectul Deceneu, aşa cum se înfăptuieşte, întrece orice aşteptări.

Ieşim în grădină. Luăm loc pe banchete în jurul unei mese. Florin a luat cu el *Cartea Lui Zamolxe* pe care mi-o dă să o răsfoiesc. Timp de zece minute prefir printre degete paginile cărţii.

- Îmi pare deosebit de interesantă această lucrare. Observ că este formată mai mult din notiţe.

- Sunt înţelepciuni culese din popor. Tocmai de aceea autorul este Poporul Român. Profesorul Bârnea nu se vrea întemeietor de religie. A adunat idei importante care pot constitui religia zamolxiană contemporană. Astfel de notiţe, dacă sunt bine legate între ele, pot forma un cod de legi al zamolxianismului, un testament pe care l-a conceput poporul român. Prin urmare nu reprezintă o revelaţie individuală de idei, ci una colectivă.

- Este impresionant! Te rog lasă-mi-o două-trei zile ca să o pot citi.

- O poţi lua cu tine definitiv. După ea se poate închega codul de legi despre care am vorbit.

- Prietene iar mă uimeşti, spun impresionat. Voi citi atent aceste note şi revin după trei zile ca să mai vorbim.

Îmi iau rămas bun de la Florin şi soţia lui. În zilele ce au urmat m-am afundat în lectura notiţelor care vor pune bazele unui crez aşteptat de milenii. Este primul pas prin care zamolxianismul, religia dacogeţilor, îşi va constitui un cod de legi modern.

Timp de trei zile am parcurs cea mai interesantă lectură din viaţa mea. Am constatat cum profesorul a adunat memoria colectivă a neamului românesc. Nimic din ce era important nu i-a scăpat. Nu numai că datele sunt compatibile cu omul mileniului trei, dar notele fac proiecţii de idei asupra dezvoltării în viitor a crezului zamolxian. Sunt de-a dreptul uimit de profunzimea ideilor.

Revin la casa lui Florin Şoimariu căruia îi împărtăşesc entuziasmul meu.

- Şi eu am rămas profund impresionat de cele citite, mărturiseşte şi el. Eu şi Geta practicăm în casă ritualuri zamolxiene. Aprindem seara lumânări şi ne gândim la suflete şi la viaţa omului. Îi pomenim de asemenea pe cei care au murit din neamurile noastre. Sufletele lor pot fi chemate să se întrupeze deoarece sufletul omului este nemuritor. Din când în când eu mai merg la mormântul părintelui Boca şi fac o rugăciune zamolxiană.

Întâlnirea lui Florin reprezintă o mare cotitură în viaţa mea. Luând *Cartea Lui Zamolxe*, mi-am asumat astfel o misiune, aceea de a conceptualiza şi oferi oamenilor legile frumoase, codul spiritual al zamolxianismului modern.

A doua zi părăsesc Prislopul. Reîntors în Bucureşti, timp de câteva zile mă tot gândesc la întâmplările trăite în ultimii 10 ani, de la întâlnirea mea cu Florin Şoimariu în India până la cele recente legate de profesorul Bârnea. Proiectul Deceneu dă roade. Va trebui să descopăr cum şi unde.

Ce aş putea face? Cel mai bine ar fi să plec la munte într-o zonă montană mai frecventată. Plănuiesc o excursie în zona munţilor Bucegi. Voi avea astfel ocazia să revăd locurile dragi mie în timpul studenţiei petrecute în România.

La Predeal sosesc dimineaţa. Primul drum îl fac la Cioplea. Îmi rotesc privirea peste priveliştile minunate de care mă leagă multe amintiri. Cobor apoi spre gară şi urc spre Clăbucet. Găsesc muntele cam abrupt pentru mine. Acum, după trecerea anilor tinereţii, îl parcurg mai încet. De la Clăbucet îmi continui apoi drumul şi spre amiază ajung la cabana Susai.

Închiriez o cameră şi mă odihnesc câteva ore. Înspre seară, către asfinţit, aud cântece în preajma cabanei. Ies degrabă. La vreo câţiva zeci de metri se află un grup de tineri adunaţi în jurul unui foc. O voce feminină conduce întrunirea. Solista este secondată în surdină de corul care repetă cuvântul Zamolxe.

Ce surpriză minunat! Iată ceva la care nu mă aşteptam. Mă alătur cu bucurie corului. După circa o jumătate de oră, timp în care mai mulţi participanţi au condus rând pe rând ritualul, evenimentul încetează. Am ocazia să schimb câteva cuvinte cu tinerii prezenţi.

- Aţi înfăptuit un ritual al focului, nu încape îndoială. Cui l-aţi închinat? întreb pe tânara pe care am văzut-o prima oară că avea rol sacerdotal.

- Aşa cum aţi auzit. Noi aducem omagii zeului geto-dac Zamolxe. Focul acesta este foc sacru dacic.

- Dragilor, fie ca Zeul Dumnezeu şi Zeul Zamolxe, să fie cu voi!

Iată dovada că Proiectul Deceneu prinde viaţă printre oameni în România.

La scurt timp după întâlnirea mea cu tinerii la cabana Susai merg la Deva. Am o presimţire că în acest oraş, prin numele sacru moştenit de la geto-daci, trebuie să se întâmple ceva deosebit. Îmi oferă cazare o cunoştinţă, doamna Ana. După câteva zile, într-o seară îmi spune:

- Am aflat de la colonelul Mihăescu că uneori seara, sus la cetate, un grup de oameni fac un foc mare.

- Nu mai spune! Vreau să particip şi eu.

- Chiar astă seară se vor aduna pe la apusul soarelui.

- Voi merge negreşit.

Cu o jumătare de oră înainte de asfinţit plec către cetate împreună cu doamna Ana. Ajunşi sus ce ne văd ochii? Un grup de circa 15 persoane se găsesc strânşi în jurul unui foc şi cântă. Este un ritual zamolxian în toată puterea cuvântului. Din când în când cei adunaţi aruncă vreascuri în foc. Atmosfera este înălţătoare.

Ne găsim şi noi locuri şi participăm trup şi suflet la eveniment. După circa o jumătate de oră ritualul se încheie. Cunosc pe câţiva dintre participanţi, Hans şi Paula, care sunt un cuplu, Anda, Septimiu, toţi din Deva. Codrin şi Elena au venit din Simeria. Este şi un tânăr, Toni venit tocmai din Rovinari, Gorj. Ne prezentăm, Cezar şi Ana.

- De când urmaţi aceste practici ale focului? îi întreb.

Hans mă lămureşte:

- Grupul nostru spiritual a început să se formeze cam cu 10 ani în urmă. Avem multe preocupări comune, dar şi diferite. Ne interesează yoga, tradiţiile populare, pe unii creştinismul, mergem pe munte în grup.

- Şi practica ritalului focului sacru când aţi început-o?

- Doar cu câţiva ani în urmă. S-a pornit spontan, nu ştim ce ne-a determinat să o facem. Aici la cetate este locul cel mai potrivit pentru astfel de activităţi. Este aria unui sanctuar dacic, o zonă sacră unde credem că ei urmau ritualul Focului Lui Zamolxe. Se ştie că în vechime astfel de practici se făceau cel mai frecvent pe înălţimi. La acele vremuri practica cultului focului era o normă de viaţă spirituală.

- Ce rezultate se obţin? Aţi avut experienţe deosebite de-a lungul

timpului?

Interlocutorii mei se privesc unii pe alții.

- În primul rând ni se împlinesc dorințele cerute, ne răspunde Paula. Înainte de începerea ritualului focului sacru fiecare îşi pune în gând o aspirație. Cât despre experiențele noastre personale... ar fi multe de spus. Dar, s-a făcut târziu şi trebuie să coborâm în oraş. Poate altă dată să mai discutăm.

- Sper să ne revedem. Mi-a făcut o deosebită plăcere să vă cunosc, le spun înainte de despărțire.

Grupul porneşte către oraş. Eu mai rămân. Mă gândesc la acele vremuri apuse ale geto-dacilor. Iată că acum după aproape 2000 de ani firul subțire, ce ne leagă de strămoşi, şi care nu s-a rupt niciodată, devine puternic. Ne regenerăm. Sufletele străbunilor revin în oamenii locului.

A doua zi dimineața doamna Ana îmi dă o veste bună.

- Vom merge pe valea Râului Mare Retezat la o cabană. Prietena mea Măriuca ne-a invitat să stăm acolo câteva zile la cabana ei.

- Minunat! Când?

- Astăzi după prânz pe la ora două. Cineva vine să ne ia cu un automobil.

Pregătim tot ce avem nevoie pentru această excursie cu sejur de câteva zile. La ora stabilită automobilul soseşte. Pornim spre Valea cu Lațuri conduşi cu maşina de doamna Dora. În drum vizităm câteva locuri pitoreşti. În cele din urmă sosim la destinație.

Cabana noastră este construită în pantă, în stil clasic de munte. Are zid solid şi etaj. Pe o inscripție citim: Cabana Parfumata. Grădina este spațioasă şi plină de flori mirositoare, printre care trandafiri. Adiacent casei este construită o bucătărioară. Pe o latură a cabanei curge un râu de munte care se varsă în Râul Mare Retezat. În spatele casei se înalță o platformă care continuă apoi în curtea vecină. Un adăpost se află pe o parte a platformei, unde găsim o masă de grădină. Tot acolo sunt depozitate lemne de foc.

Ne instalăm comod în cabană. Doamna Dora, care ne-a condus până aici, trebuie să plece înapoi la Deva. Curând soarele asfințeşte. Se lasă noaptea. De la fereastra camerei unde dorm se aude cugerea râului. Este o încântare. Îmi doream tare mult să dorm într-o casă din camera căreia să se audă susurul râului şi să-i înțeleg misterele.

A doua zi dimineața suntem vizitați de Adrian, nepotul doamnei Măriuca. Tânărul student se află în zonă de câteva săptămâni. Ne familiarizează cu împrejurimile locului, apoi întreabă:

- Cred că ați observat că aici aproape este o biserică?

- Da. O vom vizita în curând, îi spun.

- Astăzi voiam şi eu să merg acolo.

- Vino cu noi, îi spune doamna Ana.

Îl invităm pe Adrian la masa de prânz, apoi împreună vizităm biserica. Construcția este mică. Petrecem în liniște şi pace timpul cât o admirăm. Revenim la cabană, ne luăm rămas bun de la Adrian.

- Dacă ai timp vino şi mâine dimineață pe la noi, îl invită doamna Ana.

- Voi vedea. Nu vă promit.

În ziua următoare ne găsim pe platforma din spatele casei. Adrian apare pe la ora 12.

- Doamnă Ana, domnule Cezar, să vă povestesc ceva interesant, ne spune el entuziast.

Îl invităm să ia loc.

- Te ascultăm. Ce este aşa extraordinar? întreabă doamna Ana.

- Astăzi spre dimineață am avut un vis parcă trăit aievea. Se făcea că eram toți trei acolo sus la biserică, aşa ca ieri. Domnea o liniște adâncă… şi… deodată… biserica a dispărut… noi rămânând pe loc. Apoi am văzut cum veneau oameni, din toate părțile, către noi. Arătau ca păstorii de la munte cu bărbi şi cuşme. Femeile erau îmbrăcate în costume populare româneşti. În mijlocul locului s-a ivit apoi un foc mare care se tot întețea pe măsură ce cântecele acelor oameni creşteau în intensitate. Noi trei cântam alături de ei ceva de neînțeles. Era înălțător. Când m-am trezit acele sunete îmi sunau încă în urechi. Vă mărturisesc, chiar şi acum am țiuituri. Sunt foarte impresionat de acest vis. Ce ziceți de aceasta?

Îmi spun părerea:

- Cred că ai avut acces la memoria colectivă, a neamului românesc, stocată de-a lungul timpului. Unele biserici sunt construite pe locurile vetrelor de cult, ale altarelor şi templelor geto-dacilor şi romanilor. Practic cred că ai captat momente din trecut amestecate cu cele recente, precum este vizita noastră ieri la biserică. Diseară putem să aprindem şi noi un foc pe platforma din spatele casei şi să procedăm exact ca oamenii din visul tău. Vom cânta şi ațâța focul cu lemne.

Desigur că proporţiile vor fi cu mult mai mici decât cele din visul tău, care, după cum l-ai descris, era grandios.

Seara ritualul nostru s-a desfăşurat cu succes. Toţi trei ne-am pus în minte dorinţe şi le-am ţinut treze pe timpul derulării ritualului focului sacru. Mai târziu Adrian a plecat.

Dimineaţa, după ivirea zorilor, merg pe malul Râului Mare Retezat. Vreau să trăiesc cele spuse de profesorul Bârnea, acea experienţă de simbioză existenţială cu natura. Locurile acestea au o spiritualitate aparte.

Susurul râului îmi induce o stare mentală de meditaţie dinamică. Treptat mintea mi se limpezeşte. Am o claritate a existenţei mele. Lumea materială o simt conştientă şi vie. Păşesc pe lângă apă şi urc pe pietrele în jurul cărora curge apa râului. Închid ochii şi îmi astup urechile cu degetele. Susurul apei îl simt încă în urechi într-o formă mult mai subtilă. Nu-mi mai percep corpul. Singura legătură ce o mai am cu exteriorul este respiraţia.

Sunt învăluit de o prezenţă. Îmi amintesc de spusele profesorului Bârnea cu privire la spiritele naturii. Se află acum cu mine Zâna Râului Mare Retezat. Aud şoapte de neînţeles, dar pe care le simt ca fiind de iubire. Zâna îmi spune din susurul apei că mă iubeşte. Doamne Zeule Zamolxe, acum Te înţeleg!

...Revin în Australia. Sunt definitiv marcat de spiritele străbunilor românilor. Ele se renasc în oamenii arealului carpatin.

Iată că acum, în martie 2009, se împlinesc 12 ani de la întâlnirea mea în India cu Florin Şoimariu. Proiectul Deceneu a prins rădăcini adânci. Cândva, în viitor, va fi ca un copac falnic. Oamenii Carpaţilor se întorc pe Calea Zeului Zamolxe. Trebuie neapărat să fac cunoscută publicului *Cartea Lui Zamolxe*.

Octavian Sărbătoare, 2009, Sydney, Australia

☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼ ☼

Cuprins

Prefață	4
Cap. 1 – Proiectul Deceneu	5
Cap. 2 – Zamolxianism	20
Cap. 3 – Focul sacru	34

Alte scrieri de Octavian Sărbătoare:

Cărți în limba română la Editura Flori Spirituale, Deva, România:
Colecția MINTE și INIMĂ

India puterilor magice – Vol. 1 (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade.

Jivanmukti: Calea eliberării spirituale în viață (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Iubire în India (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Spirit şi iubire în India – Vol. 1 (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Yoghinii Indiei – Vol. 1 (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Iubire în India (continuare) (Deva: Editura Flori Spirituale, 2007). Volum omagial Mircea Eliade 2007.

Colecția AVATARII

Aşteptând Salvatorul Lumii în India (Partea întâi) (Deva: Editura Flori Spirituale, 2008).

Colecția DIAMANTELE MINȚII

Din înțelepciunea hindusă: Yoga Sutras – Aforisme Yoga (Deva: Editura Flori Spirituale, 2008).

Cărți în limba română la Sarbatoare Publications, Sydney, Australia:
Colecția CARTEA PENTRU INIMĂ

Din înțelepciunea chineză: Tao-te Ching – Cartea Căii şi Puterii (Sydney: Sarbatoare Publications, 2005).

Din înțelepciunea hindusă: Yoga Sutras – Aforisme Yoga (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Gândeşte bine, vorbeşte frumos, fii drept – Cugetări (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Colecția FLORI SPIRITUALE

În căutarea lui Dumnezeu – India – Vol. 1, Vol. 2, Vol. 3 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

India puterilor magice – Vol. 1 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Yoghinii Indiei – Vol. 1 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

India nemuritoare (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Colecția AVATARII

Soseşte Salvatorul Lumii – Vol. 1, Vol. 2 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Colecția IDEALURI

Spirit şi iubire în India – Vol. 1 (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Iubire în India (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Jivanmukti: Calea eliberării spirituale în viață (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Mesagerii iubirii: Ecouri la proza romantică Iubire în India (Sydney: Sarbatoare Publications, 2008).

Cărți în limba engleză

Awaiting the World Saviour in India: Basic Scriptural References, and Modern and Contemporary Perspectives (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Awaiting the World Saviour in the Middle East: Basic Scriptural References, and Modern and Contemporary Perspectives (Sydney: Sarbatoare Publications, 2006).

Hermeneutics of the Sacred: An Introduction to Mircea Eliade's Phenomenological Approach to the Study of History of Religions. (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

From St. Augustine to Samuel Huntington: A Study of Just War Tradition, Human Rights and the Clash of Civilisations (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Long Road to Peace: Studies in International Regional Conflicts (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

Love Story in India: *Mircea Eliade birth centenary volume – Romantic prose* (Sydney: Sarbatoare Publications, 2007).

COLECȚIA DECENEU

ISBN 978-0-9803392-3-4

SARBATOARE PUBLICATIONS